პროლეტარიელნო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით

ლიტერატურული საქართველო

10 დეკემბერი, 1937 წ. საქართველოს საბჭოთა მწერლების კავშირის ათდღიური ორგანო ფასი 30 კაპ. № 30 (52)

სრულიად-საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცენტრალური კომიტეტის მიმართვა

ყველა ამომრჩეველს, მუშებს, მუშა-ქალებს, გლეხებსა და გლეხ-ქალებს, წითელ არმიას, საბჭოთა ინტელიგენციას

ამხანაგებო!

1937 წლის 12 დეკემბერს საბჭოთა კავშირის მშრომელნი ჩვენი სოციალისტური კონსტიტუციის საფუძველზე აირჩევენ სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს დეპუტატებს.

ბოლშევიკების პარტია არჩევნებში გამოდის **ბლოკში, კავშირში** უპარტიო მუშებთან, გლეხებთან, მოსამსახურეებთან ინტელიგენციასთან. უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატები, რეგისტრირებულნი საარჩევნო ოლქში,—როგორც კომუნისტები ისე უპარტიოები, — წამოყენებული არიან მუშათა და მოსამსახურეთა საერთო კრებების მიერ ქარხნებში, წითელარმიელთა კრებების მიერ ჯარის ნაწილებში, კოლმეურნეთა და ერთპიროვნულ მეურნეთა კრებების მიერ სოფლებში — კომუნისტებისა და უპარტიოების საარჩევნო კავშირის საფუძველზე. ამ კანდიდატურებს ერთსულოვნად დაუჭირეს მხარი მშრომელთა მოადგილეთა საბჭოებმა მიტინგებმა საარჩევნო ოლქებსა და უბნებში.

ბოლშევიკების პარტია კი არ ემიჯნება უპარტიოებს, არამედ, პირიქით მიდის არჩევნებზე ბლოკში, კავშირში უპარტიოებთან, მიდის ბლოკში მუშათა და მოსამსახურეთა პროფესიულ კავშირებთან. კომკავშირთან და უპარტიოთა სხვა ორგანიზაციებთან და საზოგადოებებთან.

მაშასადამე, დეპუტატობის კანდიდატები საერთონი იქნებიან როგორც კომუნისტებისათვის, ისე უპარტიოებისთვის, თვითეული უპარტიო დეპუტატი იქნება აგრეთვე დეპუტატი კომუნისტებისაგან, ისე, როგორც თვითეული კომუნისტი დეპუტატი იქნება უპარტიოებისაგან.

ბოლშევიკების პარტია მოუწოდებს ყველა კომუნისტსა და თანამგრძნობს ერთსულოვნებამ, როგორც ერთმა კაცმა მისცეს ხმა როგორც უპარტიო ისე პარტიულ კანდიდატებს.

ბოლშევიკების პარტია იმედოვნებს, რომ უპარტიო ამომრჩეველები ისევე ერთსულოვნად მისცემენ ხმას კომუნისტ-კანდიდატებს, როგორც უპარტიო კანდიდატებს.

აქვთ თუ არა ამომრჩეველს საფუძველი მისცენ ხმა ბოლშევიკური პარტიის კანდიდატებს?

დამსახურებული აქვს თუ არა ბოლშევიკების პარტიას ხალხის ის ნდობა, რომლის იმედიც მას აქვს მომავალ არჩევნებში?

რა იყო ჩვენი სამშობლო წინათ და რა გახდა იგი საბჭოთა ხელისუფლების წლების განმავლობაში ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობისას?

რა იყო ჩვენი სამშობლო შემამზადებლად კაპიტალისტების ბატონობის დროს და რას მიაღწია მან მუშათა და გლეხთა ხელისუფლების დროს, ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობისას?

საბჭოთა ხელისუფლების წლების განმავლობაში ჩვენი ქვეყნის სახე სულ მთლად შეიცვალა. ჩამორჩენილობისა და შუასაუკუნოებრივობის, სიბნელისა და უკულტურობის, მშრომელთა სიღატაკის, უუფლებობისა და ჩაგვრის ქვეყნიდან როგორიც იყო ძველი რუსეთი, ჩვენი ქვეყანა მოწინავე, კულტურულ, მძლავრ სოციალისტურ სახელმწიფოდ გადაიქცა.

ამ წარმატებებს ჩვენმა ხალხმა ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობით მიაღწია.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი სამშობლო კვლავაც მძლავრი, კულტურული და თავისუფალი სოციალისტური სახელმწიფო იყოს, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

ჩვენს ქვეყანაში სამოდამოდ ლიკვიდირებულია მეურნეობის კაპიტალისტური სისტემა და ექსპლოატატორული კლასები, გაუქმებულია წარმოების იარაღთა და საშუალებათა კერძო საკუთრება და მოსაბილია ადამიანის მიერ ადამიანის ექსპლოატაცია. დამკვიდრებულია წარმოების იარაღთა და საშუალებათა სოციალისტური საკუთრა, როგორც ჩვენი საბჭოთა საზოგადოების ურყევი საფუძველი.

ამ მსოფლიო-ისტორიულ გამარჯვებას ჩვენმა ხალხმა მიაღწია ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ საბჭოთა კავშირის ბლოკში, კავშირში უპარტიოებთან, მიდის ბლოკში მუშათა და მოსამსახურეთა პროფესიულ კავშირებთან. კომკავშირთან და უპარტიოთა სხვა ორგანიზაციებთან და საზოგადოებებთან.

მაშასადამე, დეპუტატობის კანდიდატები საერთონი იქნებიან როგორც კომუნისტებისათვის, ისე უპარტიოებისთვის, თვითეული უპარტიო დეპუტატი იქნება აგრეთვე დეპუტატი კომუნისტებისაგან, ისე, როგორც თვითეული კომუნისტი დეპუტატი იქნება უპარტიოებისაგან.

ბოლშევიკების პარტია მოუწოდებს ყველა კომუნისტსა და თანამგრძნობს ერთსულოვნებამ, როგორც ერთმა კაცმა მისცეს ხმა როგორც უპარტიო ისე პარტიულ კანდიდატებს.

ბოლშევიკების პარტია იმედოვნებს, რომ უპარტიო ამომრჩეველები ისევე ერთსულოვნად მისცემენ ხმას კომუნისტ-კანდიდატებს, როგორც უპარტიო კანდიდატებს.

აქვთ თუ არა ამომრჩეველს საფუძველი მისცენ ხმა ბოლშევიკური პარტიის კანდიდატებს?

დამსახურებული აქვს თუ არა ბოლშევიკების პარტიას ხალხის ის ნდობა, რომლის იმედიც მას აქვს მომავალ არჩევნებში?

რა იყო ჩვენი სამშობლო წინათ და რა გახდა იგი საბჭოთა ხელისუფლების წლების განმავლობაში ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობისას?

რა იყო ჩვენი სამშობლო შემამზადებლად კაპიტალისტების ბატონობის დროს და რას მიაღწია მან მუშათა და გლეხთა ხელისუფლების დროს, ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობისას?

საბჭოთა ხელისუფლების წლების განმავლობაში ჩვენი ქვეყნის სახე სულ მთლად შეიცვალა. ჩამორჩენილობისა და შუასაუკუნოებრივობის, სიბნელისა და უკულტურობის, მშრომელთა სიღატაკის, უუფლებობისა და ჩაგვრის ქვეყნიდან როგორიც იყო ძველი რუსეთი, ჩვენი ქვეყანა მოწინავე, კულტურულ, მძლავრ სოციალისტურ სახელმწიფოდ გადაიქცა.

ამ წარმატებებს ჩვენმა ხალხმა ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობით მიაღწია.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი ქალაქი კვლავაც თავისუფალი და სრულუფლებიანი იყოს მეურნეობისა და მართვა-გამგეობის ყველა დარგში, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

ამ მსოფლიო - ისტორიულ გამარჯვებას ჩვენმა ხალხმა მიაღწია ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი კოლმეურნეობები და საბჭოთა მეურნეობები კვლავაც ჰყვავოდნენ, უფრად აძლევდნენ ჩვენს ქვეყანას სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტებს, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

სოციალიზმის გამარჯვებამ საბჭოთა კავშირში უზრუნველჰყო მშრომელთა მდგომარეობის ძირეულად გაუმჯობესება. მეფის რუსეთში მუდამ იყო უმუშევართა უზარმაზარი მასა, ისე როგორც იგი ახლაც არის თვითეულ კაპიტალისტურ სახელმწიფოში. მატერიალური არაუზრუნველყოფა, ხვალინდელი დღის რწმენის უქონლობა, სიღატაკე მუშათა კლასის მუდმივი ხვედრი იყო. საბჭოების ხელისუფლების დროს სამედამოდ მოსპობილია უმუშევრობა. საბჭოთა მოქალაქის წინაშე, რომელსაც სურს იშრომოს, არასოდეს არ დადგება ხვალინდელი დღის რწმენის უქონლობის საკითხი. ჩვენი ქვეყნის ყველა მოქალაქისათვის კანონით უზრუნველყოფილია შრომის, ლასვენების, მოხუცებულობაში მატერიალური უზრუნველყოფის უფლება.

ამ წარმატებებს ჩვენმა ხალხმა მიაღწია ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი ქვეყნის მშრომელნი კვლავაც თავისუფალნი იყვნენ ყოველგვარი უმუშევრობისა და ხვალინდელი დღის რწმენის უქონლობისაგან, ვისაც სურს მუშათა და მოსამსახურეთა მატერიალურ-საყოფაცხოვრებო მდგომარეობის შემდგომი გაუმჯობესება, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

რა იყო გლეხი მემამულეებისა და კაპიტალისტების ხელისუფლების დროს? იგი იყო ყველაზე ბედკრული, ყველაზე უუფლებო ადამიანი. რეეფორეციამდელ სოფელში იყო 40 მილიონზე მეტი ღარიბი მოსახლეობა, ადამიანები, რომელთა ხვედრი შიმშილობა და სიღატაკე იყო. საბჭოთა წყობილებამ, რომელმაც მოახდინა მემამულეთა ლიკვიდაცია, რომელმაც მოსპო კულაკური კაბალა, რომელმაც გლეხებს გადასცა მემამულეთა და კულაკთა 150 მილიონზე მეტი ჰექტარი მიწა და უზრუნველჰყო საკოლმეურნეო წყობილების გამარჯვება,—სამედამოდ იხსნა გლეხობა სიღარიბისა და სიღატაკისაგან და უზრუნველჰყო მისთვის შედეგებული და კულტურული ცხოვრების შესაძლებლობა.

ეს მიღწევები ჩვენმა ხალხმა მოიპოვა ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი გლეხობა სამედამოდ იყოს უზრუნველყოფილი სიღატაკისა და შიმშილობის საფრთხისაგან, ვისაც უნდა სოფლის შედეგებული ცხოვრების შემდგომი აღმავლობა, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

ჩვენი ქვეყნის სოფლის მეურნეობაში ნაცვლად ორ ათეულ მილიონზე მეტი წვრილი და უწვრილესი ერთპიროვნული გლეხური მეურნეობისა, რომლებსაც ბასიათებდა სუტატ ტექნიკა და მემამულისა და კულაკის ძალმომრეობა, გაიზარდნენ და განმტკიცდნენ მემამულეებისა და კულაკებისაგან თავისუფალი მსხვილი სოციალისტური მეურნეობანი.

243 ათასზე მეტი კოლმეურნეობა უხვად არის მომარაგებული ტრაქტორებით, კომბაინებით და სხვა თანამედროვე სასოფლო-სამეურნეო მანქანებით. ჩვენი საკოლმეურნეო სოფლის მეურნეობა საბჭოთა მეურნეობებთან ერთად, თუ მხედველობაში მივიღებთ მის ყველა დარგს, ახლა ორჯერ უფრო მეტ პროდუქტს ამზადებს, ვიდრე ომამდელი დროის სოფლის მეურნეობა.

ამ მსოფლიო - ისტორიულ გამარჯვებას ჩვენმა ხალხმა მიაღწია ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი კოლმეურნეობები და საბჭოთა მეურნეობები კვლავაც ჰყვავოდნენ, უხვად აძლევდნენ ჩვენს ქვეყანას სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტებს, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

სოციალიზმის გამარჯვებამ საბჭოთა კავშირში უზრუნველჰყო მშრომელთა მდგომარეობის ძირეულად გაუმჯობესება. მეფის რუსეთში მუდამ იყო უმუშევართა უზარმაზარი მასა, ისე როგორც იგი ახლაც არის თვითეულ კაპიტალისტურ სახელმწიფოში. მატერიალური არაუზრუნველყოფა, ხვალინდელი დღის რწმენის უქონლობა, სიღატაკე მუშათა კლასის მუდმივი ხვედრი იყო. საბჭოების ხელისუფლების დროს სამედამოდ მოსპობილია უმუშევრობა. საბჭოთა მოქალაქის წინაშე, რომელსაც სურს იშრომოს, არასოდეს არ დადგება ხვალინდელი დღის რწმენის უქონლობის საკითხი. ჩვენი ქვეყნის ყველა მოქალაქისათვის კანონით უზრუნველყოფილია შრომის, ლასვენების, მოხუცებულობაში მატერიალური უზრუნველყოფის უფლება.

ამ წარმატებებს ჩვენმა ხალხმა მიაღწია ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ ჩვენი ქვეყნის მშრომელნი კვლავაც თავისუფალნი იყვნენ ყოველგვარი უმუშევრობისა და ხვალინდელი დღის რწმენის უქონლობისაგან, ვისაც სურს მუშათა და მოსამსახურეთა მატერიალურ-საყოფაცხოვრებო მდგომარეობის შემდგომი გაუმჯობესება, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

ჩვენი სამშობლოს მიღწევები ახალი თავისუფალი ცხოვრების შენებლობის დარგში ეუშმარტად უდიდესია. ისინი მოპოვებულია სსრ კავშირის ხალხების მიერ შინაურ და გარეშე მტრებთან ბრძოლაში ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით. სსრ კავშირის ხალხთა მეგობრებს ახარებს ეს მიღწევები და ისინი მიესალმებიან მათ, მაგრამ საბჭოთა კავშირს ჰყავს არა მარტო მეგობრები. მას მტრებიც ჰყავს. ესენი არიან, ჯერ ერთი, ქვეყნის შიგნით ლიკვიდირებულ ექსპლოატატორულ კლასთა ნაშთები. მეორე,—ესენი არიან კაპიტალისტური ქვეყნების რეაქციულ-ფაშისტური ძალები საბჭოთა კავშირის ფარგლებს იქით. თუ შინაური მტრები მცირეოდენნი და უძლურნი არიან, გარეშე მტრები, რომელნიც მათ მხარს უჭერენ, სერიოზული საფრთხეს წარმოადგენენ ჩვენი სამშობლოს თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის. რათა უშიშარად ჰყოთ ჩვენი სამშობლო ამ საფრთხისაგან, საჭიროა გვყავდეს ჯერ ერთი, კარგათ. ორგანიზებული, რომლისაც ორგანოები, რომელთაც შესწევს უნარი გაიუვნებლონ ჯაშუშები, მავნებლები, დივერსანტები და საბჭოთა ხალხის სხვა მტრები; მეორე,—საჭიროა გვყავდეს კარგათ ორგანიზებული და ტექნიკურად შეიარაღებული წითელი არმია, რომელსაც შესწევს უნარი დაიცვას საბჭოთა საზღვრები გარეედან თავდასხმებისაგან; და, მოლოს, საჭიროა გვქონდეს კარგათ მოფიქრებული და თანმიმდევრობით გატარებული მშვიდობიანობის პოლიტიკა, რომელსაც ძალუძს ამხილოს კაპიტალისტური ქვეყნების საომად განწყობილი წრეების მტაცებლური პოლიტიკა. მთელი რიგი წლების მანძილზე საბჭოთა ხელისუფლებამ შესძლო მიეღწია იმისთვის, რომ ჩვენს სამშობლოს ახლა თავის განკარგულებაში მოეპოვა, როგორც შემოწმებული დამსჯელი ორგანოები და კარგათ შეიარაღებული წითელი არმია, ისე თანმიმდევრობით გატარებული მშვიდობიანობის პოლიტიკა საგარეო ურთიერთობის სფეროში. მხოლოდ ამ მიღწევების არსებობით აიხსნება ის ფაქტი, რომ საბჭოთა ხალხი უკვე 16 წელიწადია თავისუფალია საომარი შეტაკებებისაგან, სარგებლობს მშვიდობიანი ცხოვრების სიკეთით და აქვს შესაძლებლობა განაგრძოს თავისი მშვიდობიანი შრომა.

ეს წარმატებები ჩვენი სამშობლოს თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობის დაცვის დარგში სსრ კავშირის ხალხთა მიერ მოპოვებული ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობით.

ვინც მისმწრაფვის იქითკენ, რომ სსრ კავშირის მშრომელნი კვლავაც სარგებლობნენ მშვიდობიანი შრომის სიკეთით, ვისაც სურს ჩვენი სამშობლოს თავისუფლება და დამოუკიდებლობა, ის ხმას მისცემს ბოლშევიკების პარტიას, ის ხმას მისცემს კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

ასეთია ჩვენი სამშობლოს მიღწევები რევოლუციის წლების განმავლობაში, მოპოვებული ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობით.

ასეთია ბოლშევიკების პარტიის ბრძოლის საქმეები და შედეგები, პარტიისა, რომლის სიტყვა არასოდეს არ შორდებოდა საქმეს და რომლის დაპირებანი არასოდეს არ ქცეულა ლიტონ სიტყვად.

აი რატომ არის, რომ ბოლშევიკების პარტია თავის-თავს ნებას აძლევს იქონიოს იმედი ხალხის ნდობისა მომავალ არჩევნებში.

აი რატომ არის, რომ ბოლშევიკების პარტიას უფლება აქვს იმედი იქონიოს, რომ ამომრჩეველები ერთსულოვნად მისცემენ ხმას კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებს.

ამხანაგო ამომრჩეველნო!

საარჩევნო კამპანიის მსვლელობაში გამოაშკარავდა ზოგიერთი კომუნისტისა და უპარტიოს მისწრაფება ხმა მისცენ აუცილებლად და მხოლოდ ლიდერებს, პარტიისა და მთავრობის ხელმძღვანელებს, დამოუკიდებლად იმისა, თუ რომელ საარჩევნო ოლქში არიან ისინი რეგისტრირებულნი. ამ ამხანაგებს, ცხადია, არ ესმით, რომ კანონით თვითეულ კანდიდატს შეუძლია კენჭი იყაროს მხოლოდ ერთ საარჩევნო ოლქში. ამ ამხანაგებს, ცხადია, არ ესმით, რომ ხმის მიცემა ამათუიმ კანდიდატისთვის, რომელსაც მხარს უჭერენ ბოლშევიკების პარტია და უპარტიონი, არის ხმის მიცემა არა მარტო ამ კანდიდატისათვის, არამედ უწინარეს ყოვლისა, — ხმის მიცემა იმ პოლიტიკისათვის, რომელსაც ატარებს ბოლშევიკების პარტია უპარტიოებთან ერთად და რომლის განხორციელებასაც კისრულობს ეს კანდიდატი. ამოცანა იმაში მდგომარეობს, რომ კანდიდატები ფაქენენ მტკიცე და ხალხის საქმის ერთგული ადამიანები და რომ ამომრჩეველებმა ერთსულოვნად მისცეს ხმა ყველა კანდიდატს, ზოგიერთი მათგანი ამ.ამად თავისი სიახალგაზრდეთის გამო კიდეც, რომ არ იყოს საყოველთაოდ აღიარებული ხელმძღვანელი. საბჭოთა წყობილების თავისებურებანი სწორედ იმაში მდგომარეობს, რომ იგი უზრუნველჰყოფს ადამიანების, მათი ნიჭის, მათი ტალანტის სწრაფ ზრდას, რომ ჯერ კიდევ გუშინ ნაკლებად ცნობილ ადამიანებს შეუძლიათ მოკლე ვადაში გადნენ საყოველთაოდ ცნობილ მოღვაწეებად, რომელნიც საყოველთაო პატივისცემას ემსახურებენ.

სრულიად-საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცენტრალური კომიტეტი მოუწოდებს ყველა კომუნისტსა და თანამგრძნობს ხმა მისცენ უპარტიო კანდიდატებს ისეთივე ერთსულოვნებით, როგორიც ხმა ხმა უნდა მისცენ კომუნისტ კანდიდატებს.

სრულიად-საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცენტრალური კომიტეტი მოუწოდებს ყველა ამომრჩეველს ხმა მისცეს მხოლოდ ლენინ-სტალინის პარტიის სიმბოლოს, ბრძნული ხელმძღვანელობისთვის.

ეს გამარჯვებები, რომლებმაც უზრუნველჰყეს საბჭოთა ქვეყნის მშრომელთა ბედნიერი, სასხარული ცხოვრება, დაგვრწმუნებულია ეპოქის უდიდესი დოკუმენტი—ჩვენი სტალინური კონსტიტუციით.

ისევე ბრძენი, ისევე გრძნობიერი, რომლებითაც გამარჯვებული არიან მუშები, კოლმეურნეები, წითელარმიელები, ცხოვრობენ ჩვენი ბენიერი სამშობლოს მეცნიერები, მწერლები, ჰუატერეგი, ექიმები, ინჟინრები, მასწავლებლები. ჩვენი საბჭოთა ინტელიგენცია მუშებისა და გლეხების ხორცი-ხორცთაგანი და სისხლი - სისხლთაგანი, გარშემოსილია პარტიისა და მთავრობის ყურადღებითა და მზრუნველობით, მთელი საბჭოთა ხალხის სიყვარულით.

საბჭოთა ქვეყანაში — სიხარულისა და ბედნიერების ქვეყანაში, მეცნიერების, კულტურისა და ხელოვნების აყვავების ქვეყანაში — საზღვარი არა აქვს ადამიანის შემოქმედებითს შესაძლებლობას. არ არის მეცნიერებისა და კულტურის ისეთი დარგი, რომელიც ჩვენში არ მდიდრდებოდეს სულ ახალ-ახალი აღმოჩენებით, არ არის ისეთი ხელოვნება, რომელიც საბჭოთა კავშირში ახალი ალშაში ფერებით არ აელვარებულიყოს.

ფაშიზმიც ქვეყნები კი, სადაც მილიონობით ადამიანები უუმუშევრობისა, სიღატაკისა და შიმშილისათვის არიან განწირულნი, სწარმოებს შუასაუკუნეობრივი ლაშქრობა მეცნიერებისა და ხელოვნების წინააღმდეგ: საუკეთესო პროფესორებს, ექიმებს, ინჟინრებს, მასწავლებლებს ვერ გამოუყენებიათ თავისი შრომა, სასტიკად იდევნება ყოველგვარი თავისუფალი შემოქმედებითი აზრი.

ჩვენი ინტელიგენციის დიდი უმრავლესობა, ხალხის ეს შვილები, — ფეხზე დაიყენა და აუზარდა ლენინ-სტალინის დიადმა პარტიამ, საბჭოთა ხელისუფლებამ.

ახალი საბჭოთა ინტელიგენცია საბჭოთა საზოგადოების თანაქმნილი უფლებიანი წევრია და მასთან ერთად შემოქმედებითი შრომისა და ენერგიზაზმის ერთიანი ატტაკენტია ამენებს უკლასო სოციალისტურ საზოგადოებას.

საბჭოთა ინტელიგენციის ხუცეთოესო ადამიანები, მუშათა კლასისა და კოლმეურნე გლეხობის საუკეთესო ადამიანებთან ერთად, პარტიისა და მთავრობის ხელმძღვანელებთან ერთად, წამოყენებული არიან სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატებად. სსრ კავშირში უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის იმ კანდიდატთა სიაში, რომლებიც წამოყენებული არიან პარტიული და საზოგადოებრივი ორგანიზაციების მიერ და რომელთაც ჩვენი ქვეყნის ყველა მშრომელი უჭერს მხარს, არის პროფესორების მუსხელიშვილისა და მაჭავარიანის სახელები, არტისტების, რეჟისორებისა და მწერლების — ხორავეს, ჭიაურელის და დადიანის სახელები.

ხალხის მტრები — ფაშიზმის ტროცკისტ - ბუხარინელი დაქირავებული აგენტები ცდილობდნენ ჩვენი ინტელიგენციის ნაწილი ჩამოეცილებინათ ხალხისაგან, აემხედრებინათ იგი სოციალიზმის წინააღმდეგ. მაგრამ მხოლოდ უმნიშვნელო ერთეულები, ბურჟუაზიის ლაქიები, რომლებმაც დაჭკარგეს თავიანთი ადამიანური სახე, აღმოჩნდნენ მტრების ბანაკში. მთელი ქართველი ინტელიგენცია ქართველ ხალხთან ერთად ზიზღს უცხადებს და კრუელვით ისესინებს სოციალიზმის მტრებს და დაუზოგავად გაანადგურებს სამშობლოს საზიზღარ მოღალატეებსა და გამეცმლებს, ფაშიზმის აგენტებს. ქართველი ინტელიგენცია პატიოსნად ემსახურება ხალხს, იგი ლენინ-სტალინის პარტიის აქმოსა და ყველა ქვეყნის მშრომელთა დიდი ბელადის ამხანაგი **სტალინის** ერთგულია.

ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობით, პარტიისა და ხალხის საყვარელი ბელადის დიდი **სტალინის** მეთაურობით, შინსახკომის სახელოვანმა ორგანოებმა, რომელთაც სტალინური სახკომი ამხანაგი **ეფოვი** ხელმძღვანელობს, მთელი საბჭოთა ხალხის მხარდაჭერით, გაანადგურეს და მოსპეს ჩვენი სამშობლოს საზიზღარი მტრები, ტროცკისტ - ბუხარინელი ჯაშუშები და გამეცმლები, მეშნეკოვები და ბურჟუაზიული ნაციონალისტები, რომელნიც ხელს აძმართავდენენ ხალხს ბედნიერების წინააღმდეგ.

მოგმართავთ, რა თქვენ, მშობლიურო ამხანაგო **სტალინ**, გვინდა დაგარწმუნოთ, რომ ქართველი ინტელიგენცია კიდევ უფრო მჭიდროდ შემოკრებია თავისი მშობლიური პარტიის გარშემო, თქვენს გარშემო, ჩვენო მშობლიურო მასწავლებელო და ბელადო, ძლევამოსილი საბჭოთა ხალხის გარშემო და დაუზოგავად გაანადგურებს მტერს ბუდეებს, მოსპობს ყველას, ვინც გაბედავს პარტიისა და ხალხის, სოციალიზმის წინააღმდეგ წასვლას.

ჩვენ მოვუწოდებთ მეცნიერებს, ლიტერატურისა და ხელოვნების ყველა მოწინავე ადამიანებს, ისტორიულ დღეს—1937 წლის 12 დეკემბერს—შეხვდნენ შრომითი ვმრომის ახალი ნიმუშებით.

საბჭოთა ხალხი, მტკიცედ შემზადროვული ლენინ-სტალინის პარტიის გარშემო, შეკავშირებული ურყევი შინაგანი მორალური და პოლიტიკური ერთიანობით, ხალხთა საყვარელ ბელადის დიდი **სტალინის** ხელმძღვანელობით, წავა წინ, კომუნიზმის ახალი გამარჯვებებისაკენ.

გაუმარჯოს ჩვენს სახელოვან უძლეველ **ლენინ-სტალინის** პარტიას!

გაუმარჯოს ჩვენს ძლიერ თავისუფალ ხალხს!

გაუმარჯოს სოციალიზმის მსოფლიო - ისტორიულ გამარჯვებათა სულისჩამდგმელსა და ორგანიზატორს, მთელი მსოფლიოს მშრომელთა და ჩაგრულთა საყვარელ ბელადს — დიდ **სტალინს!**

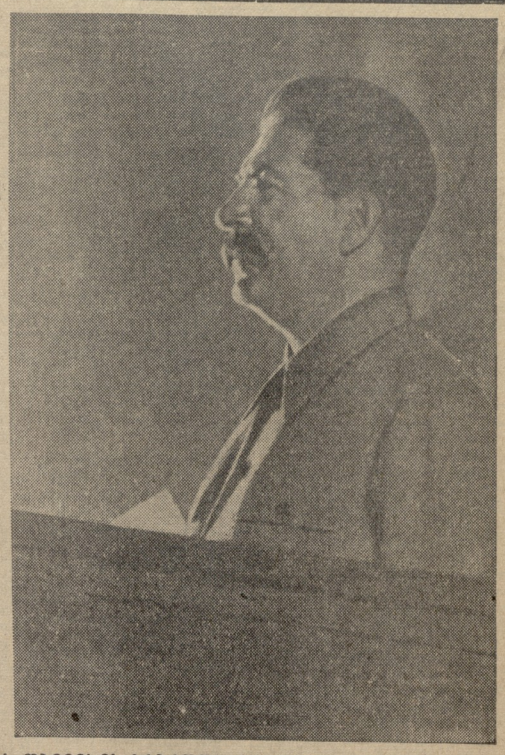

ქ. თბილისის საბჭოთა მშრომელი ინტელიგენციის ორათასიანი წინასაარჩევნო კრების მიმართვა

საკ. კ. პ. (ბ) ცენტრალურ კომიტეტს — ამხანაგ სტალინს

თქვენ, ამხანაგო სტალინ, ბრძენ ბელადსა და მასწავლებელს, ჩვენთვის ყველაზე უფრო ახლობელსა და მშობლიურ ადამიანს, ჩვენ, ქართველი ინტელიგენციის წარმომადგენლები, შეკრებილნი ქალაქ თბილისში წინასაარჩევნო კრებაზე, გიძღვნით მხურვალე სალამს და ჩვენი უსაზღვრო ერთგულების გრძნობებს.

ძვირფასო იოსებ ბესარიონის-ძეო!

1937 წლის 12 დეკემბერს ჩვენ ყველანი, როგორც ერთი კაცი საარჩევნო ყუთში ჩვენი ბიულეტენების ჩაშეებისას, მთელ საბჭოთა ხალხთან ერთად, გამოვხატავთ ჩვენს სიყვარულსა და ერთგულებას ლენინ-სტალინის პარტიის საქმისადმი, სოციალიზმის მსოფლიო - ისტორიულ გამარჯვებათა ბენიერებისთვის, რომელიც ამათუიმ ამომრჩეველ ერთ ხალხს, — ხმის მიცემა ამ პოლიტიკისათვის, რომელსაც ატარებს ბოლშევიკების პარტია უპარტიოებთან ერთად და რომლის განხორციელებასაც კისრულობს ეს კანდიდატი. ამოცანა იმაში მდგომარეობს, რომ კანდიდატები ფაქენენ მტკიცე და ხალხის საქმის ერთგული ადამიანები და რომ ამომრჩეველებმა ერთსულოვნად მისცეს ხმა ყველა კანდიდატს, ზოგიერთი მათგანი ამ.ამად თავისი სიახალგაზრდეთის გამო კიდეც, რომ არ იყოს საყოველთაოდ აღიარებული ხელმძღვანელი. საბჭოთა წყობილების თავისებურებანი სწორედ იმაში მდგომარეობს, რომ იგი უზრუნველჰყოფს ადამიანების, მათი ნიჭის, მათი ტალანტის სწრაფ ზრდას, რომ ჯერ კიდევ გუშინ ნაკლებად ცნობილ ადამიანებს შეუძლიათ მოკლე ვადაში გადნენ საყოველთაოდ ცნობილ მოღვაწეებად, რომელნიც საყოველთაო პატივისცემას ემსახურებენ.

სრულიად-საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცენტრალური კომიტეტი მოუწოდებს ყველა კომუნისტსა და თანამგრძნობს ხმა მისცენ უპარტიო კანდიდატებს ისეთივე ერთსულოვნებით, როგორიც ხმა ხმა უნდა მისცენ კომუნისტ კანდიდატებს.

სრულიად-საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცენტრალური კომიტეტი მოუწოდებს ყველა ამომრჩეველს ხმა მისცეს მხოლოდ ლენინ-სტალინის პარტიის სიმბოლოს, ბრძნული ხელმძღვანელობისთვის.

ეს გამარჯვებები, რომლებმაც უზრუნველჰყეს საბჭოთა ქვეყნის მშრომელთა ბედნიერი, სასხარული ცხოვრება, დაგვრწმუნებულია ეპოქის უდიდესი დოკუმენტი—ჩვენი სტალინური კონსტიტუციით.

ისევე ბრძენი, ისევე გრძნობიერი, რომლებითაც გამარჯვებულნი არიან მუშები, კოლმეურნეები, წითელარმიელები, ცხოვრობენ ჩვენი ბენიერი სამშობლოს მეცნიერები, მწერლები, ჰუატერეგი, ექიმები, ინჟინრები, მასწავლებლები. ჩვენი საბჭოთა ინტელიგენცია მუშებისა და გლეხების ხორცი-ხორცთაგანი და სისხლი - სისხლთაგანი, გარშემოსილია პარტიისა და მთავრობის ყურადღებითა და მზრუნველობით, მთელი საბჭოთა ხალხის სიყვარულით.

საბჭოთა ქვეყანაში — სიხარულისა და ბედნიერების ქვეყანაში, მეცნიერების, კულტურისა და ხელოვნების აყვავების ქვეყანაში — საზღვარი არა აქვს ადამიანის შემოქმედებითს შესაძლებლობას. არ არის მეცნიერებისა და კულტურის ისეთი დარგი, რომელიც ჩვენში არ მდიდრდებოდეს სულ ახალ-ახალი აღმოჩენებით, არ არის ისეთი ხელოვნება, რომელიც საბჭოთა კავშირში ახალი ალშაში ფერებით არ აელვარებულიყოს.

ფაშიზმიც ქვეყნები კი, სადაც მილიონობით ადამიანები უუმუშევრობისა, სიღატაკისა და შიმშილისათვის არიან განწირულნი, სწარმოებს შუასაუკუნეობრივი ლაშქრობა მეცნიერებისა და ხელოვნების წინააღმდეგ: საუკეთესო პროფესორებს, ექიმებს, ინჟინრებს, მასწავლებლებს ვერ გამოუყენებიათ თავისი შრომა, სასტიკად იდევნება ყოველგვარი თავისუფალი შემოქმედებითი აზრი.

ჩვენი ინტელიგენციის დიდი უმრავლესობა, ხალხის ეს შვილები, — ფეხზე დაიყენა და აუზარდა ლენინ-სტალინის დიადმა პარტიამ, საბჭოთა ხელისუფლებამ.

ახალი საბჭოთა ინტელიგენცია საბჭოთა საზოგადოების თანაქმნილი უფლებიანი წევრია და მასთან ერთად შემოქმედებითი შრომისა და ენერგიზაზმის ერთიანი ატტაკენტია ამენებს უკლასო სოციალისტურ საზოგადოებას.

საბჭოთა ინტელიგენციის ხუცეთოესო ადამიანები, მუშათა კლასისა და კოლმეურნე გლეხობის საუკეთესო ადამიანებთან ერთად, პარტიისა და მთავრობის ხელმძღვანელებთან ერთად, წამოყენებული არიან სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატებად. სსრ კავშირში უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის იმ კანდიდატთა სიაში, რომლებიც წამოყენებულნი არიან პარტიული და საზოგადოებრივი ორგანიზაციების მიერ და რომელთაც ჩვენი ქვეყნის ყველა მშრომელი უჭერს მხარს, არის პროფესორების მუსხელიშვილისა და მაჭავარიანის სახელები, არტისტების, რეჟისორებისა და მწერლების — ხორავეს, ჭიაურელის და დადიანის სახელები.

ხალხის მტრები — ფაშიზმის ტროცკისტ - ბუხარინელი დაქირავებული აგენტები ცდილობდნენ ჩვენი ინტელიგენციის ნაწილი ჩამოეცილებინათ ხალხისაგან, აემხედრებინათ იგი სოციალიზმის წინააღმდეგ. მაგრამ მხოლოდ უმნიშვნელო ერთეულები, ბურჟუაზიის ლაქიები, რომლებმაც დაჭკარგეს თავიანთი ადამიანური სახე, აღმოჩნდნენ მტრების ბანაკში. მთელი ქართველი ინტელიგენცია ქართველ ხალხთან ერთად ზიზღს უცხადებს და კრუელვით ისესინებს სოციალიზმის მტრებს და დაუზოგავად გაანადგურებს სამ

ქალაქ თბილისის საბჭოთა მშრომელი ინტელიგენციის საერთო-საქალაქო წინასაარჩევნო კრება

საბჭოთა ინტელიგენცია ერთსულოვნად დარაზმულია ლენინ-სტალინის პარტიის გარშემო

ამხანაგ ლავრენტი ბერიას სიტყვა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გუშინ, სახელმწიფო ოპერის თეატრში შესდგა ქალაქ თბილისის საბჭოთა მშრომელი ინტელიგენციის წინასაარჩევნო კრება.

საზეიმოდ მორთული დარაზი გაჭედილია ხალხით. კრებაზე მოვიდა 2.000-ზედ კაცი — პროფესორები, მეცნიერები, ინჟინრები, მუსიკოსები, აგრონომები, ხელოვნები, ექიმები, არტისტები, სტუდენტები.

პრეზიდიუმში არიან: ამხანაგი **ლ. პ. ბერია**, საქართველოს კ. პ. (ბ) ც. კ-ის წევრები. პროფესორები: **ა. ჯაჯანელიძე, ი. ჯავახიშვილი, ი. ბერიკაშვილი**, კ. **ზავრიევი, უიფშიძე, ნ. ეკაცხოველი, ალადაშვილი, ნუცუბიძე, ერისთავი, კეკელიძე, ხარაძე**, არტისტები **თამარ ჭავჭავაძე, გამრეკელი, სოხაძე, ღამბაშიძე**, რეჟისორები **მ. ჭიკაურელი, შენგელაია**, მხატვრები **მ. თოიძე, კაკაბაძე, ელენე ახვლედიანი**, ბოქაულიანი **ი. ნიკოლაძე**, მუსიკოსები **ა. მაშაშვილი, ა. აბაშელი, გ. ლეონიძე**, პედაგოგი **ხუსკოვაძე** და სხვ.

კრება გახსნა ორდენოსანმა პროფესორმა ამხ. **ა. ჯაჯანელიძემ.**

მოახლოვდა 12 დეკემბერი, — ამბობს ამხ. **ჯაჯანელიძე,**—ისტორიული დღე, როდესაც ჩვენი ეპოქის უდიდესი დოკუმენტის—სტალინური კონსტიტუციის საფუძველზე საბჭოთა ქვეყნის მოქალაქენი ათრიენენ ოზენაის საბჭოს. ამომრჩეველთა მილიონები ამ დღეს თავიანთ მოვალეობის სრული შეგნებით მიეღენ საარჩევნო ყუთებთან.

ოზენაის საბჭოში ჩვენ ავირჩევთ პარტიულ და უპარტიო ბოლშევიკებს, ლენინ-სტალინის პარტიის ერთგულებს. და, როდესაც საარჩევნო ყუთში ბიულეტენს ჩავაგდებთ, ჩვენ მტკიცედ დარწმუნებული ვიქნებით, რომ ხმას ვაძლევთ იმ პრძოლის პოლიტიკას, რომელშაც ჩვენი ქვეყნის მშრომელებს ბედნიერი ცხოვრება მოსცა, რომ ხმას ვაძლევთ ლენინ-სტალინის სახელოვან პარტიას (მქუხარე ტაში. ისმის შეძახილი — „გაუმარჯოს ჩვენს მასწავლებელს და ბელადს ამხანაგ სტალინს!“ ვაშა!).

საბჭოთა საქართველოს ინტელიგენციია განსაკუთრებული ენერგიაზითია და აღფრთოვანებით ხვდება მომავალ არჩევნებს. იგი ამას დაამტკიცებს 12 დეკემბერს საარჩევნო ყუთებთან ერთსულოვნად მისცალთ და კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის კანდიდატებისათვის ხმის მიცემთ.

შემდეგ თავმჯდომარე სიტყვას ძღვნეს პროფესორ **ალადაშვილს.**

— საბჭოთა ჯავშრომა, — იწყებს პროფესორი **ალადაშვილი**, — განსახორციელა ის იდეები, რომლებზედაც ოქტომბრის კაცობრიობის სოციალიზმი ნაწილი, მან ჩაიყარა საძირკველი და ადგა სოციალისტური საზოგადოება. აყვავდა და აღორძინდა საბჭოთა საქართველო. ეფეფი რუსეთის ყოფილი კოლონია საქართველო, ლენინ-სტალინური ნაციონალური პოლიტიკის განხორციელების შედეგად, საბჭოთა ჯავშრის მოწინავე რესპუბლიკა რიგში ჩადგა.

12 დეკემბერს ჩვენ ხმას მივცემთ იმას ვინც თავის სიცოცხლესაც კი არ დაზოგავს ლენინ-სტალინის პარტიისათვის. მთელი საბჭოთა ხალხის პირველი დეპუტატი იქნება დიადი სოციალისტური კონსტიტუციის შემოქმედი, ბელადი, მეგობარი და მასწავლებელი დიდი სტალინი. (მქუხარე ტაში, ხმები: „გაუმარჯოს ჩვენს საყვარელ ბელადს — ამხანაგ სტალინს!“).

ჩვენ მხურვალედ ვესალმებთ, — ამბობს შემდეგ ამხ. ალადაშვილი, — დიდი სტალინის ერთგული მოწაფის და თანამებრძოლის ამხანაგ ლ. ბერიას კანდიდატურას, რომელსაც ერთსულოვნად მივსცემთ ჩვენს ხმას. (მქუხარი ტაში).

— დიდი სტალინის ეპოქა ჩვენთვის, ხელოვნების მსახურთათვის უბედნიერესი ხანაა. — აცხადებს შემდეგი ორატორი ამხ. **შ. ღამბაშიძე,** — ბელიოფფლებამ ჩვენ შეგვიქმნა ყოველგვარი პირობები ნაყოფიერი მუშაობისთვის. ყოველი ჩვენთაგანი ზიზღით იხსენებს ცარიზმისა და მეწმენიკების ბატონობის შაბნელ დროს, როდესაც ხელოვნების მსახურთ არავითარი ყურადღება არ ექცეოდათ.

ქართული თეატრის უსიზარეულო დღეები მზიანმა ოქტომბერმა ნამდვილი ოქროს ხანით შესცვალა. უკანასკნელ წლებში ქართული თეატრი, პარტიისა და საბჭოთა ხელისუფლების დახმარებით, ერთიერთ მოწინავე ადგილზე გამოვიდა საბჭოთა კავშირში. შეედარებოდა გიფეგოროგესდა ქართველი მსახიობის მატერიალური პირობებიც.

ჩვენ ერთსულოვნად ხმას მივცემთ ხალხის მიერ დასახლებულ კანდიდატს. მაშ სხვას ვის ონდა ჩაებაროთ ჩვენი სახელმწიფოს გამგებლობა თუ არ იმ პარტიისათვის თავდადებულ ადამიანს, რომელმაც მოგვანიქა ბედნიერი და სამარი ცხოვრება. 12 დეკემბერს საარჩევნო ყუთებთან ჩვენ, პარტიული და უპარტიო საბჭოთა ინტელიგენცია, საბჭოთა ქვეყნის ღირსეული მეცნიერსათვის ხმის მიცემთ დავამტკიცებთ, რომ შემჭიდროებული ვართ დიდი სტალინის პარტიის გარშემო, და მზად ვართ ჩვენი (ოდნავ, გამოდიოდა და ენანრი მთლიანად შეეწირათ მის საქმის. ჩემი ფიქრი ოზონენტარ პარტიას და მის გენიალურ ბელადს, ჩვენს მამასა და მასწავლებელს ბრძენ სტალინს! (მქუხარე ხანგრძლივი ტაში).

გაუმარჯოს ქართველი ხალხის პირველ კანდიდატს ეზენაეს საბჭოში. დიდი სტალინის ღირსეულ მოწაფეს ამხანაგ ლავრენტი ბერიას. (მქუხარე ხანგრძლივი ტაში. რომელიც [illegible] ადგიდის).

[illegible] ტაშით შეხვდა პოეტ ა. ალაბაშელს, რომელმაც წაიკითხა სსრ კავშირის უზენაეს საბჭოს არჩევნებისადმი მიძღვნილი ლექსი.

ტრიბუნაზეა პროფესორი **ივანე ჯავახიშვილი.**

— 12 დეკემბერი, — ამბობს პროფესორი ჯავახიშვილი, — ისტორიული დღეა. მე, როგორც ისტორიკოსს, ბუნებრივია, მეევლება მოვიგონო წარსული და წარსულთან შედარებით შევაფასო ის მონაპოვარი, რომელიც ჩვენ ამჟამად გვაქვს.

ძველ დროში არა თუ დედაენაზე სწავლა, დედაენაზე საუბარიც კი შეიძლებელი იყო საჯაროდ. საბჭოთა ხელისუფლებამ ჩვენ მოგვანიჭა უდიდესი უფლებები, რომელიც ადამიანის ცხოვრების სამკაულს შეადგენს.

ცარიზმის დროს ქართულ უმაღლეს სასწავლებელზე ოცენიბა შეიქნებოდა. ახლა კი ჩვენ მრავალი უმაღლესი სასწავლებელი მოგვეპოვება როგორც თბილისში, ისე სხვა ქალაქებში.

საბჭოთა ხელისუფლების წყალობით ჩვენ გვაქვს საქართველოს დიდი სახელმწიფო მუზეუმი. შეიქმნა ხელოვნებისათვის მეტეხის მუზეუმი, დაარსებულია შოთა რუსთაველის და მისი ეპოქის მუზეუმი და სხვ.

ჩვენთვის განსაკუთრებით ძვირფასია ის მტკიცე მიმართულება, რომელიც საბჭოთა ხელისუფლებამ წარსულის კულტურის დაუფლების საქმეს მისცა. ამის დამამტკიცებელი მრავალი მაგალითი გვაქვს და ყველაზე უკეთესი მაგალითია ის, რომ ეწყობა ჩვენი სამამაყო, გენიოსი მგოსნის შოთა რუსთაველის დღისასწაული, მსოფლიო დღესასწაულად აქცეული. ეს შესაძლებელი იყო მხოლოდ საბჭოთა ხელისუფლების დროს მომხდარიყო (მხურვალე ტაში).

ქართველი ხალხის ისტორიული ძეგლები: ხუთოთმოძღვრებისა, ზეტეგონბისა, მუერლობისა წინათ ალუეღნიდ. უკანონოდ იყო მოგვიბული. ამჟამად ხდება ის, რაც არასოდეს არ მომხდარა: 5 მილიონი მანეთია გადადებული მარტო ქართული კულტურის ძეგლების აღდგენისათვის (ტაში).

აღარ შეგაწუხებთ იმ მრავალი მონაპოვრის ჩამოთვლით, რომელიც ჩვენ გვაქვს და რომელსაც ჩვენ ვხედავთ ყოველდღიურ ცხოვრებაში. სწორედ მამ მონაპოვრების გამო საბჭოთა ხალხმა უზენაესი საბჭოს პირველ კანდიდატად წამოაყენა მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადი დიდი იოსებ სტალინი (მქუხარე ტაში, ყველანი ფეხზე დგებიან). რომლის ბრძნულმა პოლიტიკამ, რომლის გენიალურმა შორსმჭვრეტელობამ მსოფლიო და სამოქალაქო ომისაგან გადადგურებული ქვეყანა აღადგინა და კულტურული ცხოვრება შეიქმნა (ტაში). სწორედ ამიტომაა, რომ საქართველოდან პირველ კანდიდატად წამოყენებულია ამხანაგი ლავრენტი ბერია, რომლის მზრუნველობით და ხელმძღვანელობით ხორციელდება დიდი სოციალისტური მშენებლობა საქართველოში.

ცხადი არის, რომ საბჭოთა ინტელიგენციია, ერთსულოვნად ხმას მისცემს სტალინური ეპოქის საუკეთესო ადამიანებს, რომელთა კანდიდატები წამოყენებულია უზენაეს საბჭოში ხალხის მიერ (**ტაში**).

მე-30 საოლის პედაგოგი ამხ. სარიშვილი ამბობს:

— მასწავლებელი სსრ კავშირში აყვანილია ირანსულ სიმაღლეზე, როგორც არცერთ სხვა ქვეყანაში. საბჭოთა მასწავლებელი გარშემოტყმეული პარტიისა და მთავრობის უყურადღებითა და მზრუნველობით. ეჭვი, პედაგოგებს, შექმნილი გვაქვს ყველა პირობა ნაყოფიერი მუშაობისათვის.

მთელი დარაზის ტაშის გრიალში ამბობ. სარიშვილი აცხადებს:

— ჩვენს ხმებს მივცემთ სოციალისტური საბჭოების ღირსეულ შვილებს, რომლებიც წამოყენებულ ირიან კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის მიერ, ჩვენ ხმას ვიძლევთ ბოლშევიკების პარტიის პოლიტიკას, ჩვენს საყვარელ ბელადს ამხანაგ **სტალინს.**

— ჩვენ, საბჭოთა საქართველოს ინჟინერ - ტექნიკოსი მუშაკები, — ამბობს ინჟინერი ამხ. **გარიშვილი,** — აღზრდილნი კომუნისტური პარტიის და საბჭოთა მთავრობის მიერ, უფრო მჭიდროდ შემოკრებებით **ლენინ-სტალინის** პარტიის გარშემო, გავაათკეცებთ ბოლშევიკურ შეტევითს სიფხიზლეს, ბოლომდე აღმოვფხვრით ბტრის ხაზინდარ ნაძირალებს ტრანსპორტზე.

ამხ. გარიშვილი ლაპარაკობს ერთსულოვნებაზე, რომელითაც ამომრჩეველები ხმას მისცემენ ქართველი ხალხის საყვარელ ხელმძღვანელს ამხანაგ **ლ. პ. ბერიას.** ამ სიტყვებს ყველა დამსწრე მხურვალე ტაშით ეგებება.

— საბჭოთა ამომრჩეველი, — აცხადებს ამხ. კეკნოველი, — განსაკუთრებული გრძნობითა და სიყვარულით მოჰკიდებს ხელს ბიულეტენს, რომელზედაც აღნიშნული იქნება უზენაესი საბჭოს კანდიდატები, რადგან ამ ბიულეტენით ის ხმას აძლევს იმ დიდ საქმეს, რომელიც განახორციელა ბოლშევიკურმა პარტიამ. უსაყვარესი ბელადის დიდი სტალინის ხელმძღვანელობით (მქუხარე ტაში).

ამ მახსოვს ჩვენი ქვეყანა მეფის კოლონიად ქცეული, უუფლები, ლუნაკაზოლი და მგლოვიარე. დღეს ვხედავ ამავე ქვეყანას პირველ ხარეზარს, თავისუფალს, თანასწორს და ბედნიერს 11 მოძმე რესპუბლიკათა შორის (მქუხარე ტაში).

ვინ გარდაქმნა ეს ბუნება და ჩაიყენა ხალხის სამსახურში, ვინ მისცა ბედნიერი ცხოვრება ამ ხალხს? ბოლშევიკების დიდმა პარტიამ და ამხანაგი სტალინის გენიალურმა

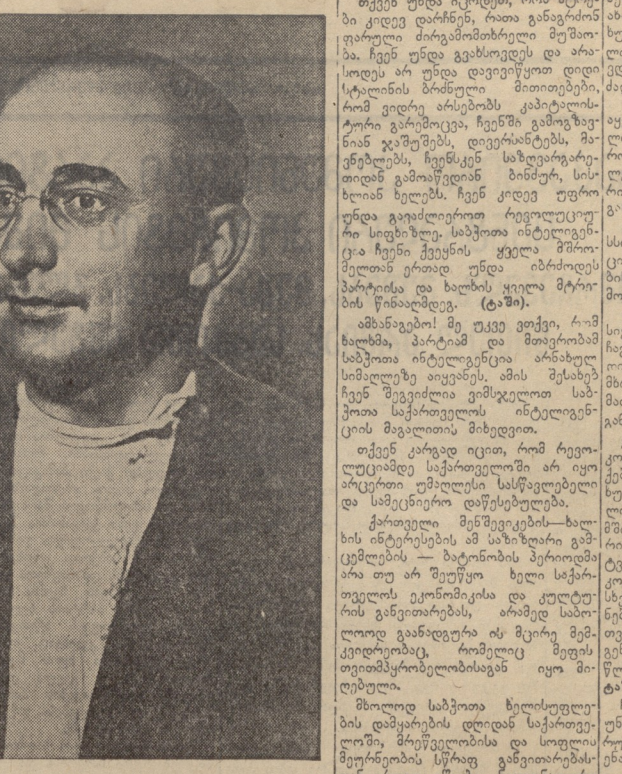

(დარბაზი ამხანაგ ბერიას მქუხარე ოვაციით ხვდება. ადგილებიდან გაისმის შეძახილები: „გაუმარჯოს ამხანაგ **სტალინს!**“ „ვაშა დიდ **სტალინს!** „გაუმარჯოს ჩვენი **კონსტიტუციის შემომქმედს ამხანაგ სტალინს!**“).

ამხანაგებო!

ადამიანთა საზოგადოების განვითარების ისტორიაში ინტელიგენციას დიდ როლს თამაშობდა.

არ ყოფილა არცერთი გაბატონებული კლასი, რომელსაც თავისი საკუთარი ინტელიგენცია არა ჰყოლოდეს.

მარქსიზმმა გამოამეღავნა და გამანადგურებელი კრიტიკის ქარცეცხლში გაატარა ბურჟუაზიული იდეოლოგების ცდა განეხილათ ინტელიგენცია, როგორც განსაკუთრებული ზეკლასობრივი კატეგორია ადამიანებისა, რომლებიც ვითომდაც მოწოდებული არიან ემსახურონ მთელი ხალხის ინტერესებს, კლასების განურჩევლად.

ჩვენში ძველი რევოლუციამდელი ინტელიგენციის ძირითადი მასა ემსახურებოდა მემამულეებსა და კაპიტალისტებს. ერთიულად იკვიდა თავის მეპატრონეთა ინტერესებს. ძველი ინტელიგენციის კაცრების დიდი უმრავლესობა გაბატონებული კლასებისა და წოდებების წარმომადგენლისგან შესდგებოდა.

ასეა ახლაც კაპიტალისტურ ქვეყნებში. საერთო კრიზისისა და კაპიტალიზმის ლაპრის პირობებში თამბოლიტს არ შეიძლიანთ შეინარჩუნონ ერა მარტო მარქსიზმს, არამედ ბურჟუაზიული მეცნიერების ამ წარმომადგენლებსაც, რომლებიც თუნდაც ოღნავ იჩენენ მიდრეკილებას დაიცვან ბურჟუაზიული დემოკრატიზმის ტრადიციები. მეცნიერების, ხელოვნებისა და ლიტერატურის საუკეთესო წარმომადგენლები, რომელთა შორისაც ბევრია საქეიფონდ გაითქვა სახელი, იძულებულნი გახდნენ გაქცეულიყვნენ ფაშისტური ბერმანიიდან. ინტელიგენციის მნიშვნელოვანი ნაწილიაა უმუშევრობა ჩვეულებრივი მოვლენაა კაპიტალისტურ ქვეყნებში.

სულ სხვა მდგომარეობაა ჩვენში, საბჭოთა კავშირში.

ოქტომბრის დიდი სოციალისტური რევოლუციის შემდეგ განვლილი 20 წლის მანძილზე,—ამ მეტად მოკლე ისტორიულ ვადაში,—ძარფესეფინანად შეიცვალა ჩვენი ქვეყნის ეკონომიკა და კულტურა. ძირითადად უკვე აგებულია სოციალისტური საზოგადოება. იარაღებისა და საწარმოო - საშუალებათა საზოგადოებრივი სოციალისტური საკუთრება საბჭოთა საზოგადოების ურყევ და ანუფოფელად გაბატონებული ფორმა შეიქმნა.

ქვეყნის ეკონომიკაში მომხდარ რადიკალურ ცვლილებათა ბაზაზე ძირფესვანად შეიცვალა ჩვენი საზოგადოების კლასობრივი სტრუქტურაც.

ჩვენში გაჩნდა სრულიად ახალი, საბჭოთა ინტელიგენცია, რომელიც ყველა თავისი ფესვებით მტკიცედ არის დაკავშირებული მუშათა კლასსა და გლეხობასთან.

ჩვენს ქვეყანაში ძლევამოსილი სოციალისტური მშენებლობის შედეგად, რამაც გაალიარა ხალხის უფლებათა ფართოდ ფესვებიანი ნაციონალ საბჭოში ხალხის მიერ (**ტაში**).

30 საოლის პედაგოგი ამხ. სარიშვილი ამბობს:

— მასწავლებელი სსრ კავშირში აყვანილია ირანსულ სიმაღლეზე, როგორც არცერთ სხვა ქვეყანაში. საბჭოთა მასწავლებელი გარშემოტყმეული პარტიისა და მთავრობის უყურადღებითა და მზრუნველობით. ეჭვი, პედაგოგებს, შექმნილი გვაქვს ყველა პირობა ნაყოფიერი მუშაობისათვის.

მთელი დარაზის ტაშის გრიალში ამბ. სარიშვილი აცხადებს:

— ჩვენს ხმებს მივცემთ სოციალისტური საბჭოების ღირსეულ შვილებს, რომლებიც წამოყენებულ ირიან კომუნისტებისა და უპარტიოების ბლოკის მიერ, ჩვენ ხმას ვიძლევთ ბოლშევიკების პარტიის პოლიტიკას, ჩვენს საყვარელ ბელადს ამხანაგ **სტალინს.**

— ჩვენ, საბჭოთა საქართველოს ინჟინერ - ტექნიკოსი მუშაკები, — ამბობს ინჟინერი ამხ. **გარიშვილი,** — აღზრდილნი კომუნისტური პარტიის და საბჭოთა მთავრობის მიერ, უფრო მჭიდროდ შემოკრებები **ლენინ-სტალინის** პარტიის გარშემო, გავაათკეცებთ ბოლშევიკურ შეტევითს სიფხიზლეს, ბოლომდე აღმოვფხვრით ბტრის ხაზინდარ ნაძირალებს ტრანსპორტზე.

ამხ. გარიშვილი ლაპარაკობს ერთსულოვნებაზე, რომლითაც ამომრჩეველები ხმას მისცემენ ქართველი ხალხის საყვარელ ხელმძღვანელს ამხანაგ **ლ. პ. ბერიას.** ამ სიტყვებს ყველა დამსწრე მხურვალე ტაშით ეგებება.

— საბჭოთა ამომრჩეველი, — აცხადებს ამხ. კეკნოველი, — განსაკუთრებული გრძნობითა და სიყვარულით მოჰკიდებს ხელს ბიულეტენს, რომელზედაც აღნიშნული იქნება უზენაესი საბჭოს კანდიდატები, რადგან ამ ბიულეტენით ის ხმას აძლევს იმ დიდ საქმეს, რომელიც განახორციელა ბოლშევიკურმა პარტიამ. უსაყვარესი ბელადის დიდი სტალინის ხელმძღვანელობით (მქუხარე ტაში).

ეს ბანერი ჩვენი ქვეყანა მეფის კოლონიად ქცეული, უუფლებო, ლუნაკაზოლი და მგლოვიარე. დღეს ვხედავ ამავე ქვეყანას პირველ ხარეზარს, თავისუფალს, თანასწორს და ბედნიერს 11 მოძმე რესპუბლიკათა შორის (მქუხარე ტაში).

ვინ გარდაქმნა ეს ბუნება და ჩააყენა ხალხის სამსახურში, ვინ მისცა ბედნიერი ცხოვრება ამ ხალხს? ბოლშევიკების დიდმა პარტიამ და ამხანაგი სტალინის გენიალურმა

ჩვენმა ინტელიგენციამ მხოლოდ სოციალისტურ სამშობლოში ჰპოვა თავისი თავი. დღეს ის მშენებელია სოციალისტური სამშობლოსი.

ლენინ-სტალინის პარტიას, მის საქმეს არა თუ ხმას, საჭირეობის შემთხვევაში, სიცოცხლესაც მიგიტანთ წარაშეფოლოდ. ჩვენ სახალოდ მოველით 12 დეკემბერს, რომ ამ დღეს ერთხელ კიდევ დავადასტურებთ ჩვენი თავდადება ბოლშევიკური პარტიისადმი, ჩვენი ერთგულება ჩვენი საყვარელი ბელადისადმი (**მქუხარე, ხანგრძლივი ტაში**).

დასასრულ მხურვალე სიტყვით გამოვიდა პროფესორი **შ. ნუცუბიძე.**

„ბურჟუაზიულ ქვეყნებში, — ამბობს იგი, — წინასაარჩევნო აგიტაცია დაკავშირებულია მრავალ უსაფუძვლო დაპირებასთან. საბჭოთა საარჩევნო აგიტაცია კი დამყარებულია იმაზე, რაც გაკეთებულია, რაც მიღწეულია, რაც სტალინურ კონსტიტუციაშია ჩაწერილი, როგორც მთელი ჩვენი ეროვნული ეფექტიანობის საფუძველი. ეს არის ერთი ძირითადი განსხვავება. მეორე—ძირითადი განსხვავება არის ის, რომ იქ ერთმანეთს ებრძვიან სხვადასხვა პარტიები, სხვადასხვა ფერის დროშები. ჩვენში კი საბჭოთა ქვეყნის დროშა ერთი ფერი აქვს—წითელი ფერი და ამ დროშის ქვეშ დარაზმულნი არიან სოციალისტური ქვეყნის მუშთა კლასი, კოლმეურნე გლეხები და საბჭოთა ინტელიგენცია“.

ამხ. ნუცუბიძე მოუწოდებს საბჭოთა მშრომელ ინტელიგენციას ერთსულოვნად მისცეს ხმა კომუნისტებისა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

კრებამ უდიდესი აღფრთოვანებით მიიღო მისალმება ამხანაგ სტალინისადმი. მისალმების პროგენტი წაიკითხა მარჯანიშვილის სახელობის თეატრის მსახიობმა ორდენოსანმა **თამარ ჭავჭავაძემ.**

მისალმების უკანასკნელი სიტყვები შეეხარე ოვაციამ დაბეგარა. მთელი დარაზი ერთსულოვნად, ფეხზე ამდგარი, აღტაცებით მიეგებოდა ხალხთა ბელადს ამხანაგ **სტალინს.** გაისმის შეძახილები ქარცულ, რუსულ და სომხურ ენებზე: „**გაუმარჯოს დიად კომუნისტურ პარტიას და მის სტალინურ ცენტრალურ კომიტეტს!**“, „**გაუმარჯოს ჩვენს ბელადს, მახზვალებელსა და მეგობარს დიდ სტალინს!**“, „**გაუმარჯოს დიად რუს ხალხს!**“, „**ვაშა!**“ „**ურა!**“, „**გაუმარჯოს საბჭოთა მთავრობის მეთაურს ამხანაგ მოლოტოვს**“, „**გაუმარჯოს ჩვენს სახელოვან წითელ არმიას და მის რკინის საჯიმს ამხანაგ ვოროშილოვს**“, „**გაუმარჯოს შინსახკომის სახელოვან ხელმძღვანელს ამხანაგ ეფოვს**“. **ოვაცია 15 წუთზე მეტს გრძელდება. მთელი დარაზი ფეხზე ამდგარი მღერის „ინტერნაციონალს“.**

პროლეტარული ჰიმნის მძლავრი გუგუნი ეერთდება ახალ მქუხარე ოვაციას ხალხთა გენიალური ბელადის, სოციალისტური კონსტიტუციის შემოქმედის დიდი სტალინის პატივსაცემად.

ამხანაგ ლავრენტი ბერიას სიტყვა

(**ტალინი**).

საბჭოთა ხელისუფლებამ შეჭამეს ყველა პირობა ადამიანის პიროვნების თავისუფალი და ყოველმხრივი განვითარებისათვის. მეცნიერებისა და კულტურის მუშაკთა წინაშე გადაშლილია შემოქმედებითი საქმიანობის უფარფოფესი ასპარეზი.

საბჭოთა ინტელიგენცია გარშემორტყმულია პარტიისა და მთავრობის ყურადღებითა და მზრუნველობით, მთელი ხალხის სიყვარულით.

ასეთია საქმის ვითარება ჩვენში.

როგორც ხედავთ, ჩვენი სამშობლოს ინტელიგენცია ხალხის, პარტიისა და მთავრობის მიერ აყვანილია ისეთ სიმაღლეზე, რომელზეც იგი წინათ, ბურჟუაზიული წყობილების დროს, არასოდეს არ ყოფილა და არც შეიძლებოდა ყოფილიყო.

ძველ ქართველ ინტელიგენციას ახასიათებდა ყველა ის თვისება, რაც სჩვეოდა ბურჟუაზიულ - მემამულურ ინტელიგენციას და რაზეც მე უკვე ვილაპარაკე.

საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების არსებობის პირველ წლებში ქართველი ინტელიგენციის ბარაკიული ნაწილი ძველ პოზიციებზე რჩებოდა. გულმოდგინედ ინარჩუნებდა რა ძველ მემამულურ და ბურჟუაზიულ - ნაციონალისტურ ტრადიციებს და იღებდა რა ოფიციალურ კაპიტალისტურ დასავლეთზე, იგი არა მარტო მიჰყვებოდა ანტისაბჭოთა პარტიებს — მენშევიკებს, ნაციონალიზტებსა, ფეოდრალისტებს და სხვებს, არამედ შეადგენდა ამ პარტიების ძირითად ხელმძღვანელ ბირთვს და აწარმოებდა

ბრძოლას საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ. კომუნისტური პარტიის წინააღმდეგ.

ქართველი ხალხის საზიზღარი მეფეები, ე. ი. ბაგრატიონი, ბ. წერეთელი, ე. გეგეჭკორი, მ. წერეთელი, ა. ჩხენკელი, გრ. რობაქიძე და სხვ. ერთ დროს თავის თავს სთვლიდნენ ქართველი ინტელიგენციის ჩრდილოელ ნაწილად, ქართველი ხალხის წარმომადგენლებად.

საქართველოს მშრომელთა მიერ გაძევებულნი, ისინი გაიქცნენ თავიანთ საზღვარგარეთელ პატრონებთან, აშკარად და ცინიკურად გახდნენ ფაშისტურ დაზვერვათა აგენტები და ლაქიები.

მიჰყიდდნენ რა ხოლმე თავს გაუთრჩეელად ყველას, ოღონდ კი ფული ეძლიათ, ერთისა და იმავე დროს მსახურობდნენ რა უცხოთის რამდენამე დაზვერვაში, ეს საზიზღარი გამცემლები ერთი წუთითაც არ სტოვებენენ თავიანთ შავ ზრახვებს საბჭოთა საქართველოს წინააღმდეგ. ქართველი ხალხის წინაშიდეგ.

1924 წელს მათ შესძლეს ქართველი ინტელიგენციის ერთგვარი ნაწილისათვის, განადგურებული თავდაზნაურობისა, კულაკობისა და ოფიცრობის ნარჩენებთან ერთად, მონაწილეობა მიეღებინებინათ სისხლიან ავანტურაში, რომელიც, როგორც ცნობილია, მის დამარცხეთა სრული განადგურებით დასრულდა.

ქართველმა ხალხმა შეაჩვენა ისინი, როგორც ყველაზე მოსისხლე მტრები. მაგრამ ხალხის საზიზღარ მტრებმა არ შესწყვიტეს თავიანთი ძირგამამთრელი მუშაობა. ცდილობენ რა თავისი აგენტების საშუალებით თავიანთ მოღალატურ ადგილ მოაქცევონ ზოგიერთნი ქართველი ინტელიგენციიდან, რომლის ძირითადი მასაც უკვე დადგა საბჭოთა ხელისუფლების მხარეზე.

ფაშისტური ობრანკების აგენტები, მოღალატეები და გამცემლები, ლემარნენენ პროფესორები გ. ელიანა, გ. ფურეთელი, ჯანდიერი, ცქერტელი, ა. ფურეთელი, ლეონიძე ენენენენ ჭიჭინაძე, რუსთაველის თეატრის ყოფილი დირექტორი ს. ახმეტელი, მწერალი მ. ჯავახიშვილი, ტ. ტაბიძე, ცნობილი მენშევიკი ვაიძეკერები ნ. ჭარკოვაძე, სიით დეკვარიანი, გ. მასხარაძე და სხვ.

ისინი ეწეოდნენ ძირგამამთრელ დივერსიულ - მავნებლურ მუშაობას საბჭოთა საქართველოს სახალხო მეურნეობაში, ამზადებდნენ ტერორისტულ აქტებს პარტიისა და მთავრობის ხელმძღვანელთა წინააღმდეგ.

ისინი, უკლებლივ ყველანი, ეწეოდნენ ჯაშუშობას, მჭიდროდ იყენენ დაკავშირებულნი უცხოეთის დაზვერვებთან, ეგროვებდნენ და მათი საშუალებით საზღვარგარეთ ჰგზავნიდნენ ჯაშუშური ხასიათის ცნობებს.

თავიანთ შაუნლელ ძირგამამთხრელ მუშაობაში ისინი არ თაკლობდნენ არავითარ საშუალებას, არაფრის წინაშე არ ჩერდებოდნენ ისინი ამზადებდნენ წყლის მოწამლვას ნატახტარის წყალსადენში. ამზადებდნენ ბაქტერიოლოგიურ დივერსიასა, რომელიც ნაწილობრივ განხორციელეს სიღნაღის რაიონში, სადაც ბაქტერიების გამოყენების გზით შარმან მათ მოიბერხეს გამოწვევა მასობრივი დაავადებისა მუცლის ტიფით, რამაც 50 კაცზე მეტი იმსხვერპლა.

მერე რით დასრულდა მთელი ეს დანაშაულებრივი მუშაობა ხალხის, მოსისხლეთ მტრებისა, რომლებიც ადამიანთა საზოგადოების ნაძირალა ფეხქვეშ მოიქცნენ?

საბჭოთა ხელისუფლების ოფიციალური ინფორმაციით ისინი შეიპყრეს, გაასნადფურეს და მოსაჯეს. (**ხანგძლივი ტაში**) მთელი ქართველი ხალხი ზიზღითა და კრულვით იხსენიებს მათ.

ასეთივე ბედი მოელის ყველას, ვინც ეგზიდაის მძლავრი საბჭოთა ხალხის წინააღმდეგ, საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ წასვლას. (**ხანგრძლივი ტაში**).

თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ მტრები კიდევ დარჩნენ, რათა განაგრძონ ფარული ძირგამამთხრელი მუშაობა. ჩვენ უნდა გავხსოვდეს და არასოდეს არ უნდა დავივიწყოთ დიდი სტალინის ბრძნული მითითებები, რომ ვიდრე არსებობს კაპიტალისტური გარემოცვა, ჩვენში გამოჩეზვანიან ჯაშუშებს, დივერსანტებს, მავნებლებს, ჩვენსკენ საზღვარგარეთიდან გამოგზავნიან ბინძურ, სისხლიან ხელებს. ჩვენ კიდევ უფრო უნდა გავაძლეიროთ რევოლუციური სიფხიზლე. საბჭოთა ინტელიგენცია ჩვენი ქვეყნის ყველა მშრომელთან ერთად უნდა იბრძოდეს პარტიისა და ხალხის ყველა მტრების წინააღმდეგ. (**ტაში**).

ამხანაგებო! მე უკვე ვთქვი, რომ ხალხმა, პარტიამ და მთავრობამ საბჭოთა ინტელიგენციისა არნახულ სიმაღლეზე აიყვანეს. ამის შესახებ ჩვენ შეგვიძლია ვიმსჯელოთ საბჭოთა საქართველოს ინტელიგენციის მაგალითის მიხედვით.

თქვენ კარგად იცით, რომ რევოლუციამდე საქართველოში არ იყო არცერთი უმაღლესი სასწავლებელი და სამეცნიერო დაწესებულება.

ქართველი მენშევიკების—ხალხის ინტერესების ამ ანაზღარი გამცემლების — ბატონობის პერიოდში არა თუ არ შეუწყო ხელი სპეციალურის განვითარებას, არამედ საბოლოოდ განადგურა ის მცირე მეცნიერებაც, რომელიც მეფის თვითმპყრობელობისაგან იყო მიღებული.

მხოლოდ საბჭოთა ხელისუფლების დამყარების დღიდან საქართველოში, მრეწველობისა და სოფლის მეურნეობის სწრაფ განვითარებასთან ერთად, იწყება ნაციონალური კულტურის აყვავება.

საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების არსებობის განმავლობაში ერთისამად გაიზარდა სამეცნიერო და დაწყებითი სკოლების რაოდენობა, ხოლო მათში მოსწავლეთა რიცხვი გაიზარდა ერთიათბად. მეწმენიკების დროს გაიხსნა და ძლევსძლეობით ბოგინობდა თბილისის უნივერსიტეტი — საქართველოში ერთადერთი უმაღლესი სასწავლებელი, რომელიც უმთავრესად მოსწავლეთაგან შემოსული ფულით არსებობდა, რამაც განსაზღვრა სტუდენტთა თავადაზნაურული - მემამულური, ბურჟუაზიული შემადგენლობა.

ამჟამად კი საქართველოში არის სახალხო მეურნეობისა და კულტურის სხვადასხვა დარგის 19 უმაღლესი სასწავლებელი, რომლებშიც სწავლობს 22 ათასზე მეტი სტუდენტი —მეშენიკნი, ბლეხებისა და მშრომელი ინტელიგენციის შვილები.

ფართოდ გაიშალა აგრეთვე სამეცნიერო დაწესებულებათა ქსელი. მეცნიერების განვითარებაზე ჩვენში ყოველწლიურად ათეულ მილიონს მანეთობნი იხარჯება.

ოუ საბჭოთა ხელისუფლების დამყარებამდე მეცნიერ მუშაკთა რიცხვი ფასდებოდა რამდენიმე ათეულს არ აღიმატებოდა, ამჟამად საქართველოში ვეგავა სამასზე მეტი პროფესორისა, 700-ზედ დოცენტი და ათასამდე სხვა მეცნიერი მუშაკი. (**ტაში**).

ფართოდ არის ცნობილი ჩვენი მეცნიერების - პროფესორების ივანე **ჯავახიშვილის, ნიკოლოზ ბერიკაშვილის, ივანე ბერიკაშვილის, ალექსანდრე ჯანელიძის, ალექსანდრე თავალჩოქელიძის, აკაკი შანიძის, გიორგი ახვლედიანის, სიმონ ჯანაშიას, არნოლდ ჩიქობავას, კონსტანტინ ერისთავის, ალექსანდრე მაჭავარიანის, გიორგი მუსხაძის, ალადაშვილის** და სხვათა სახელები (**მქუხარე ტაში**).

აყვავდა ქართული საბჭოთა ლიტერატურა, გაიზარდნენ საბჭოთა მწერლებისა და პოეტების კადრები. საქართველოს მშრომელებისათვის ქარგად ცნობილია **შ. დადიანის, ს. ჩიქოვანის, ა. მაშაშვილის. გ. ლეონიძის, ი. მოსაშვილის, ვ. გაფრინდაშვილის. დ. შენგელაიას, კ. ლორთქიფანიძის, ა. აბაშელის** და სხვათა სახელები. (**ტაში**).

ქართველ ხალხს შეუძლია იამაყოს თავისი თეატრებით და აქტიორიერეკისორთა კადრებით, რომლებიც საბჭოთა ხელისუფლების პერიოდში გაიზარდნენ. არტისტებმა, რეჟისორებისა და კომპოზიტორებმა: **ა. ხორავა, ა. ვასაძის, ღამბაშიძის, თ. ჭავჭავაძის, წუწუნავას, ამირანაშვილის, სოხაძის,

პროფესიულ კავშირთა სრულიად-საკავშირო ცენტრალური საბჭოს მიმართვა

პროფესიული კავშირების ყველა წევრს, ყველა მუშას, მუშა-ქალებს, მოსამსახურეებს, ინჟინრებსა და ტექნიკოსებს, მასწავლებლებს, მეცნიერებისა და ხელოვნების მუშაკებს

ამხანაგებო!

1937 წლის 12 დეკემბერს საბჭოთა კავშირის მოქალაქენი, სოციალისტური კონსტიტუციის საფუძველზე, აირჩევენ სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს დეპუტატებს. პროფესიული კავშირები, ისე როგორც უპარტიოთა სხვა ორგანიზაციები და საზოგადოებანი, არჩევნებში გამოდიან სრულიად-საკავშირო კომუნისტურ პარტიასთან (ბოლშევიკების) ბლოკში, კავშირში.

საარჩევნო ოლქებში რეგისტრირებული უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატები როგორც კომუნისტები, ისე უპარტიოებიც, დასახელებული არიან ჩვენი ორგანიზაციების აქტიური მონაწილეობითა და მხარდაჭერით. ჩვენ მივესალმებით ბოლშევიკური პარტიისა და უპარტიოთა ბლოკს სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს არჩევნებში და მოვუწოდებთ პროფესიული კავშირების ყველა წევრს, ყველა მუშას, მუშა-ქალებს და მოსამსახურეებს, ინჟინრებსა და ტექნიკოსებს, მასწავლებლებს, მეცნიერების, ლიტერატურისა და ხელოვნების მუშაკებს ერთსულოვნად, როგორც ერთმა კაცმა, მისცენ ხმა ბოლშევიკთა პარტიის, კომუნისტთა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

რატომ არის, რომ ჩვენი ორგანიზაციები მთლიანად უჭერენ მხარს ბოლშევიკური პარტიის პოლიტიკას და რატომ მოვუწოდებთ ჩვენ ერთსულოვნად მისცენ ხმა კომუნისტთა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს არჩევნებში?

ჩვენ მხარს ვუჭერთ ბოლშევიკების პარტიას, ლენინ-სტალინის პარტიას იმიტომ, რომ ბოლშევიკების პარტიის სახით ჩვენ ვხედავთ ჩვენს ნაკად ხელმძღვანელსა და ორგანიზატორს, იმიტომ, რომ მხოლოდ ბოლშევიკების პარტიის ხელმძღვანელობის მეოხებით ჩვენი ქვეყნის მშრომელებმა მოიპოვეს თავისთვის ახალი ბედნიერი ცხოვრება, მიაღწიეს სოციალიზმის გამარჯვებას.

დიდი ოქტომბრის სოციალისტურ რევოლუციამდე ჩვენს ქვეყანაში ბატონობდნენ მემამულეები და კაპიტალისტები. ცხოვრების ყოველი სიკეთით სარგებლობდნენ ერთი მეუა მდიდრები. იმას კი, ვინც მუშაობდა, ვინც შრომობდა, ვინც ჰქმნიდა ყველა სიმდიდრესა და ღირებულებას, იმას არ ჰქონდა არაფერი, მშიერი და ღატაკი იყო. მთელი პოლიტიკური უფლებები მხოლოდ მდიდრებს ეკუთვნოდათ. მშრომელნი უუფლებონი იყვნენ.

ბოლშევიკების პარტიამ მოაწყო დიდი ოქტომბრის სოციალისტური რევოლუციის გამარჯვება. მან წაიყვანა მუშათა კლასი კაპიტალიზმის წინააღმდეგ საერთაშორო და სამუდამოდ გაანთავისუფლა ჩვენი სამშობლოს მშრომელნი ექსპლოატაციის უღლისაგან. კაცობრიობის ისტორიაში პირველად გახდნენ ქვეყნის ბატონ-პატრონებად თვით მუშები და გლეხები.

ბოლშევიკურმა პარტიამ მეფის ძველი რუსეთი, სიბნელისა და უმეცრების, შეურაცყოფისა და ბრალდამიანური ჩაგვრის ქვეყანა გადაქცია ხალხთა ძმური თანამეგობრობის ქვეყნად, სოციალიზმის ქვეყნად, ისეთ ქვეყნად, რომლისაც არ იცის სიღატაკე და უმუშევრობა, ისეთ ქვეყნად, სადაც თვითეული დღეს მოაქვს ახალი სიხარული, ბედნიერი ცხოვრების ახალი აყვავება.

ჩვენი საზოგადოების ურყევ საფუძველს წარმოადგენს სოციალისტური მრეწველობა და სოციალისტური სოფლის მეურნეობა.

აღარ არიან კაპიტალისტები. ქვეყნის მთელი სიმდიდრე ხალხს ეკუთვნის. ჩვენს ქვეყანაში შრომა სათაკილო საქმიდან გახდა ღირსების საქმე, სახელის საქმე, გმირობისა და სიმამაცის საქმე. მუშათა მილიონები მონაწილეობენ სოციალისტურ შეჯიბრებაში. ქარხნებსა და ფაბრიკებში იზრდება და ვითარდება სახელოვანი სტახანოვური მოძრაობა, რომელიც მოწინავე ტექნიკის დაუფლების სასწაულებს გვიჩვენებს.

ყოველივე ამას ჩვენ მივაღწიეთ ბოლშევიკური პარტიის ხელმძღვანელობის მეოხებით.

აი რატომ არის, რომ პროფესიული კავშირები და მშრომელთა ყველა ორგანიზაცია და საზოგადოებანი იწონებენ და მხარს უჭერენ ბოლშევიკური პარტიის პოლიტიკას. აი რატომ მოვუწოდებთ ჩვენ პროფესიული კავშირების და სხვა საზოგადოებრივი ორგანიზაციების ყველა წევრს, ყველა მუშასა და მოსამსახურეს ერთსულოვნად მისცენ ხმა ბოლშევიკთა პარტიას, ბოლშევიკური პარტიისა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

მეფის რუსეთში მეცნიერება, ლიტერატურა და ხელოვნება მშრომელთათვის მიუწვდომელი იყო. კაპიტალისტური წყობილება ვასაჭანს არ აძლევდა შემოქმედებითს აზროვნებას, სთელავდა და ახშობდა ხალხის ტალანტებს. საბჭოთა ხელისუფლებამ და ბოლშევიკურმა პარტიამ განახორციელეს ჩვენს ქვეყანაში საყოველთაო სავალდებულო სწავლება, მოსპეს ათეული მილიონობით მოზრდილ ადამიანთა წერა-კითხვის უცოდინარობა, წერა-კითხვის მცოდნე გახადეს ჩვენი ქვეყანა. სსრ კავშირის თვითეული მოქალაქისათვის უზრუნველყოფილია განათლების უფლება. სასწავლებლის კარები ფართოდ არის გაღებული მშრომელთათვის. შექმნილია ათეული ათასობით კლუბები, კინოთეატრები და სხვა კულტურული დაწესებულებანი. ჩვენს ქვეყანაში გამოდის დიდძალი წიგნები და გაზეთები, რომელნიც მშრომელთა მასებს ზრდიან კომუნიზმის სულისკვეთებით. ხალხის ულრმესი წიაღიდან განუწყვეტლივ გამოდიან ნიჭიერი ადამიანები, რომელნიც გარემოკულნი არიან ბოლშევიკების პარტიისა და საბჭოთა მთავრობის მზრუნველობით.

მუშათა კლასმა აღზარდა თავისი საკუთარი ინტელიგენცია, რომელიც ემსახურება ხალხის საქმეს, სოციალიზმის საქმეს და სარგებლობს პატივისცემით. ჩვენმა ინჟინრებმა, აკადემიკოსებმა, მწერლებმა, მხატვრებმა, არქიტექტორებმა, მთელმა საბჭოთა ინტელიგენციამ პირველად ისტორიაში მიიღეს შესაძლებლობა აწარმოონ თავისუფალი და შემოქმედებითი მუშაობა, შეაქებნან და აშენონ ხალხის ინტერესებისათვის. ბოლშევიკურმა პარტიამ გამოიყვანა ჩვენი ქვეყანა წყვდიადიდან და უმეცრებიდან და მიჰყავს იგი ადამიანთა კულტურის მწვერვალებისაკენ.

ქალი მეფის რუსეთში ორმაგად იყო დაჩაგრული, როგორც იგი დაჩაგრულია ახლაც ყველა კაპიტალისტურ ქვეყანაში. მარტო სსრ კავშირში არის იგი თავისუფალი და თანასწორუფლებიანი. ჩვენი ქალები—მუშა-ქალები, კოლმეურნე-ქალები, მოსამსახურეები, დიასახლისები აქტიურად მონაწილეობენ ჩვენი ქვეყნის საზოგადოებრივ ცხოვრებაში და მათ უკავიათ უაღრესად თვალსაჩინო სახელმწიფო პოსტები. ჩვენში სახელმწიფოს განსაკუთრებული სიყვარულითა და მზრუნველობით სარგებლობს ქალი-დედა. საბჭოთა ხელისუფლებამ შეაქმნა მსოფლიოში ერთადერთი სისტემა დედათა და ბავშვთა დაცვისა.

აი რატომ არის, რომ ჩვენი ქვეყნის ყველა მშრომელი აქტიურად უჭერს მხარს ბოლშევიკური პარტიის პოლიტიკას. აი რატომ არის, რომ პროფკავშირებისა და მშრომელთა სხვა ორგანიზაციებისა და საზოგადოებების ყველა წევრი ერთსულოვნად მისცემს ხმას სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს არჩევნებში კომუნისტთა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

ამხანაგებო!

მეფის რუსეთში მშრომელთა ორგანიზაციებს ყოველნაირად სდევნიდნენ. მუშათა კლასს პროფესიულ კავშირებში გაერთიანებაც კი ჰქონდა აკრძალული. მშრომელთა გაერთიანების ყოველგვარ ცდას მძვინვარედ ახშობდნენ. საბჭოთა ქვეყანაში კავშირები თავისუფლია. ჩვენს ქვეყანაში პროფესიული კავშირები წარმოადგენენ მუშათა კლასის ყველაზე მასობრივ ორგანიზაციას. საბჭოთა პროფესიულ კავშირებში გაერთიანებულია 22 მილიონზე მეტი მუშა და მოსამსახურე. საბჭოთა ხელისუფლებამ პროფესიული კავშირების ხელში გადასცა მუშათა კლასის ცხოვრების გაუმჯობესების ისეთი მძლავრი ბერკეტები, როგორიცაა სახელმწიფო სოციალური დაზღვევა. უდიდესია დასასვენებელი სახლებისა და სანატორიუმების და საბავშვო დაწესებულებათა ქსელი. ჩვენს პროფკავშირებს დაკისრებული აქვთ კონტროლი შრომის დაცვისა და უშიშროების ტექნიკის კანონების განხორციელებაზე.

აი რატომ არის, რომ პროფესიული კავშირები და მშრომელთა ყველა ორგანიზაცია და საზოგადოებანი მხარს უჭერენ ბოლშევიკური პარტიისა და საბჭოთა ხელისუფლების პოლიტიკას. აი რატომ მოვუწოდებთ ჩვენ პროფესიული კავშირების ყველა წევრს, ყველა მუშასა და მოსამსახურეს ხმა მისცენ ბოლშევიკური პარტიის, კომუნისტთა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

რაც უფრო შორს მივდივართ გამარჯვებათა გზით, მით უფრო მეტი სიძულველით გვეკიდებიან მტრები. კაპიტალისტური სამყარო, რომელიც ორი ერთიანი ცდილობდა შეემუსრა სსრ კავშირის ძალები და ძლიერება, თავს არ ანებებს ახალი მუხანათობის მოწყობას მუშათა და გლეხთა სახელმწიფოს წინააღმდეგ. იაპონია-გერმანიის ფაშიზმის საზიზღარი ტროიკისტ-ბუხარინელი აგენტები და ბურჟუაზიული ნაციონალისტები ყველაზე საზიზღარ ბოროტმოქმედებებს სჩადიან, რათა ძირი გამოუთხარონ სსრ კავშირის ძლიერებასა და მის თავდაცვისუნარიანობას, რათა ყოველნაირად ავნონ და ზიანი მიაყენონ მუშებსა და გლეხებს. საბჭოთა ხელისუფლებამ შეუბრალებლად გაანადგურა და იგი ბოლოდ მოსპობს ხალხს ყველა მტერს.

ბოლშევიკური პარტიის სწორი ხელმძღვანელობის მეოხებით, რომელმაც უზრუნველყო ჩვენში დამსჯელი ორგანოების საბრძოლო მუშაობა, ჩვენი წითელი არმიის მზარდი ძლიერება და საბჭოთა ხელისუფლების ბრძნული საგარეო პოლიტიკა, საბჭოთა ხალხს ახლა აქვს ყველა საშუალება იმისათვის, რომ გაანადგუროს მტრის ძალები, ფაშიზმის ბანდები, თუ ისინი შეეცდებიან თავს დაესხან ჩვენს სამშობლოს.

აი რატომ არის, რომ პროფესიული კავშირების ყველა წევრი, ყველა მუშა და მოსამსახურე მთლიანად უჭერენ მხარს სტალინური ცენტრალური კომიტეტის და საბჭოთა მთავრობის პოლიტიკას. აი რატომ მოვუწოდებთ ჩვენ ყველა მშრომელს ერთსულოვნად მისცენ ხმა კომუნისტთა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

ამხანაგო მუშებო, მუშა-ქალებო, მოსამსახურეებო, ინჟინრებო, ტექნიკოსებო, მასწავლებლებო, მწერლებო, არქიტექტორებო, მეცნიერებისა და ხელოვნების მუშაკებო!

საბჭოთა ქვეყნის მუშათა კლასი და ყველა მშრომელი სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს არჩევნებზე მიდიან იმის შეგნების სიამაყით, რომ თავიანთ წარმატებებს ისინი უნდა უმადლოდნენ ბოლშევიკთა გმირულ პარტიას, ლენინ-სტალინის პარტიას. ბოლშევიკური პარტია დაურღეველი ძაფებით არის დაკავშირებული მშრომელთა ფართო მასებთან. მას არ ჰქონია და არცა აქვს სხვა ინტერესები, გარდა მშრომელთა ინტერესებისა. მას არ ჰქონია და არცა აქვს სხვა პოლიტიკა, გარდა იმ პოლიტიკისა, რომელიც მიმართულია ჩვენი საყვარელი სამშობლოს აყვავებისაკენ, მისი ძლიერების შემდგომი განმტკიცებისაკენ, საბჭოთა კავშირის ყველა ხალხის ძმობისა და მეგობრობის განმტკიცებისაკენ.

პროფესიულ კავშირთა სრულიად-საკავშირო ცენტრალური საბჭო მოგიწოდებთ თქვენ

შეთანხმებულად და ერთსულოვნად მისცეთ ხმა სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს არჩევნებში კომუნისტთა და უპარტიოთა ბლოკის კანდიდატებს.

ავირჩიოთ უზენაესი საბჭოს დეპუტატებად ჩვენი სოციალისტური სამშობლოს საუკეთესო შვილები და ქალიშვილები, პარტიულები და უპარტიოები, რომლებმაც თავიანთი თავდადებული მუშაობით და სოციალიზმის გამარჯვებისათვის და ხალხის ბედნიერებისათვის ბრძოლით დაიმსახურეს მშრომელი მასების ნდობა.

პროფესიულ კავშირთა სრულიად-საკავშირო ცენტრალური საბჭო მოუწოდებს ყველა ამომრჩეველს

1937 წლის 12 დეკემბერს გამოცხადდნენ საარჩევნო უბნებზე კავშირის საბჭოს და ეროვნებათა საბჭოს დეპუტატების ასარჩევად.

თვითეული ამომრჩეველის წინდა მოვალეობაა — გამოიყენოს თავისი უფლება საბჭოთა სახელმწიფოს უზენაეს ორგანოებში დეპუტატთა არჩევისა.

ამხანაგებო!

გადავაქციოთ 1937 წლის 12 დეკემბრის დღე შრომის ზეიმის დღედ!

ყველანი არჩევნებზე!

გაუმარჯოს ჩვენს სამშობლოს — საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკების კავშირს!

გაუმარჯოს ჩვენს სტალინურ კონსტიტუციას!

გაუმარჯოს მუშურ - გლეხურ წითელ არმიას!

გაუმარჯოს კომუნისტთა და უპარტიოთა კავშირს საბჭოთა სახელმწიფოს უზენაესი ორგანოს მომავალ არჩევნებში!

გაუმარჯოს სრულიად - საკავშირო კომუნისტურ პარტიას (ბოლშევიკებისას) — ლენინ - სტალინის პარტიას!

პროფესიულ-კავშირთა სრულიად-საკავშირო ცენტრალური საბჭო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

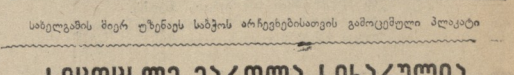

საბელგაზის შიერ უზენაეს საბჭოს არჩევნებისათვის გამოცემული პლაკატი

სიცოცხლე მართლა სიხარულია

ილო მოსაშვილი.

ჩემო სამშობლოვ, როგორ მალაღებ,
ყველგან სიამით სავსე გულია,
შევხედავ შენს ცას, სოფლებს, ქალაქებს,
მწიფე ყანებს და რძიან ბალახებს, —
სიცოცხლე მართლა სიხარულია.

მოვა მნათობი ყოვლის მშობელი,
გავახელ თვალს და მიერა მინდება,
დილა, ბედნიერ ამბის მოხარობელი,
როგორც ფრინველი მახარობელი,
ჩემს ქვეყანაში შემოფრინდება.

გაალეთ კარი, რა ხალისია,
სიზმარია თუ ნატერა ცხადდება,
ცაზე არც ბინდი და არც ნისლია
და ეს დეკემბრის დილა ისეა,
როგორც ახალი მზის დაბადება.

გაალეთ კარი, გახსენით გული,
ჩვენთვის მოსულა ეს მზეც და დროცა,
მას მივცეთ ხმებიც და სიყვარულიც,
ვინც მოგვეტანა ეს სიხარული
და ბედნიერი სამშობლო მოგვცა.

ვინც თავდადებულ ბრძოლაში მტერთან
სჩიდდა შრომელთა გმირულ პარტიას
და, ჩვენი ქვეყნის გმირებთან ერთად,
თბილს უკვდავი მარჯვენით სწერდა
გამარჯვებული ხალხის ხარტიას.

ვუთხრათ მადლობა, დე იყოს მისი
ჩვენი გული და ჩვენი გონება
და საერთო ხმა სამშობლო მიწის,
როგორც საქეფენო სიტყვა და ფიცი,
მას მიეტანოს მილიონებმა.

მას მიეუტანოთ — საყვარელ ბელადს -
ქალმის, რკინის და მიწის მგოსნებმა,
რადგან საბჭოთა მხარეში ყველას
ცხადად გვიქცია ტკბილი ოცნება.

უზენაეს საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატების შეხვედრა მნეარეებთან

ამ საღამოს, 8 დეკემბრის საღამოს მწერალთა სიტყვები განსაკუთრებით მგზნებარე და მახვილი იყო.

საღამო მწერალთა სასახლის სხდომების დარბაზში მიმდინარეობდა.

დარბაზი სავსე იყო მწერლებით, მათი ოჯახის წევრებით, სალიტერატურო და საგამომცემლო ორგანიზაციების თანამშრომლებით.

ეს აუდიტორია პრეზიდიუმს მაგიდასთან პირველად ხედავდა ორს ადამიანს, ახალგაზრდა ქალსა და ვაჟს, ხოლო ერთი ჯაჭარა თმიანი წარმოსადეგი გარეგნობის მოხუცი ამ საზოგადოებისათვის კარგად ნაცნობი და შინაური ადამიანი იყო.

უცხო და უცნობი არც ამ დარბაზში პირველად მოსული ქალ-ვაჟი გამოდგა.

ბევრს აქ მყოფთაგანს პირადათ არცერთი მათგანი არ ენახა, მაგრამ ყველამ იცნო ორივე მაშინვე, როგორც კი ისინი დარბაზში შემოვიდნენ, რადგან ამ ერთი თვის განმავლობაში მათ სახეებს უმზერენ ყველგან: მრავალი სახელწოდების და მრავალათასიანი ტირაჟის გაზეთების და ჟურნალების ფოტოკლიშეებზე, დაწესებულებებში, კლუბებსა, თეატრებსა, ტრამვაის ვაგონებში გაკრულ პლაკატებზე და სურათებზე. მათი სახელი ესმოდათ. ყველგან — საარჩევნო კრებებზე, მიტინგებზე, დემონსტრაციებზე.

ამიტომ არცერთ დამსწრეთაგანს არ გაძნელებია მათი გამოცნობა. მჭეხარე ტაში და მისასალმელი შეძახილები ცხადყოფდნენ, რომ მწერლობა აღფოთოვანებით ეგებებოდა ჩვენი დიდებული ერის სამი საარჩევნო ოლქის სადეპუტატო კანდიდატებს — ჩვენი ქვეყნის საამაყო შვილებს — **შალვა დადიანს, ეთერი მაზნაშვილს, სერგო იშხანოვს.**

კრება გახსნა **ამხ. სანდრო ეუფამ.** ერთი მეორეზე სიტყვებს ამბობენ მწერლები. ორატორები ახასიათებენ კანდიდატებს, გამოსთქვამენ თავიანთ აზრს მათ მოღვაწეობაზე, მათ წარსულ ცხოვრებაზე. მათ ადამიანურ და მოქალაქეობრივ ღირსებებზე.

ეთერიანი და სერგოს აღზრდის, მათი წინსვლის. მათი შრომისა და ბრძოლის დაწვრილებითი ამბებით ავსებენ მწერლები იმ მანძილს, რომელიც ეთერი მაზნაშვილმა მწყემსობიდან სტახანოველობამდე, ხოლო სერგო იშხანოვმა ტრამვაის კონდუქტორობიდან კიროვის რაიონის პარტორგანიზაციის ხელმძღვანელობამდე გაიარა.

თავდადება მშრომელი ხალხისათვის, სოციალიზმის საქმისათვის, უსაზღვრო სიყვარული პარტიისა, სოციალისტური სამშობლოსა და დიდი ბელადის ამხანაგი **სტალინისადმი,** სიმტკიცე, შეუპოვრობა, შეურიგებლობა ხალხის მტრებთან ბრძოლაში, გულთბილობა და თავმდაბლობა ყოველი მშრომელისადმი,—აი რა ახასიათებდა და ახასიათებს მათ, აი რა თვისებები აღზარდა მათში ლენინ - სტალინის პარტიამ. მათი ცხოვრება, შრომისა და ბრძოლის წარმტაცი მომენტებით სავსე ცხოვრება, თავდებია იმისა, რომ ჩვენი კანდიდატები გაამართლებენ ხალხის ნდობას, რომ ისინი იქნებიან ჩვენი მშრომელთა ღირსეული დეპუტატები. დე ჩვენი ხმები ერთსულოვნად და უკლებლად შეუერთდეს იმ ათასობის ხმებს, რომლებიც **შალვა დადიანს, ეთერი მაზნაშვილს** და **სერგო იშხანოვს** ჩაბარებენ სსრ კავშირის უზენაესი საბჭოს დეპუტატობის მანდატებს — ამ მოწონებით ამოვარჩევენ თავიანთ გამოსულებს — **ს. ეუფლ, ს. შანშიაშვილ, კ. გამსახურდია, შ. რადიანი, ი. ლისაშვილი, ს. კალდ.-შვილი, ალ. გომიაშვილი, რ. ქორქია.**

თავიანთ საპასუხო სიტყვებში საქართველოს დედაქალაქის მშრომელი მასების კანდიდატებმა გამოსთქვეს ულრმესი მადლობა ნდობისათვის და აღუთქვეს ამრჩეველთა აუდიტორიას რომ თავიანთი თავდადებული მუშაობით, როგორც საბეჭურნეო და კულტურულ ფრონტზე, ისე დეპუტატობის პოსტზე გაამართლებენ იმ უსაზღვრო სიყვარულს და გულწრფელ პატივისცემას, რომელიც მათდამი ტფილისის მშრომელებმა გამოიჩინეს.

საამაყო სტუმრების - პატივსაცემად პოეტებმა **იოსებ გრიშაშვილმა, სოლომონ თავაძემ, ალიო მაჭაშვილმა, სანდრო ეუფამ** წარმოსთქვეს დიდი ბელადისადმი, ორდენოსან საქართველოსა და არჩევნებისადმი მიძღვნილი ლექსები.

უზენაეს საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატების შეხვედრა საბჭოთა მწერლებთან იყო მშრომელი ხალხის საუკეთესო შვილების და საბჭოთა ინტელიგენციის პოლიტიკურ-მორალური ერთიანობის მაჩვენებელი ერთ-ერთი შესანიშნავი და უფაფარი ფაქტი.

ხმას ვაძლევ

ირაკლი აბაშიძე

მე ხმაც და ენაც — ჩემი არჩევი
მომცა საბჭოთა მზემ და ყანებმა,
მას შევეზარდე მე მხრებ-გაშლილი,
მან დამიმტკიცა სრულწ�ოვანება.

შემდეგ მე ამ ხმას ჰანგად გავძახი
ჩემი სამშობლოს მთად და ველადა:
ეს ხმა — კაცობის პირველ გაზაფხულს
მე მისახსოვრა დიდმა ბელადმა.

მითხრა: — ამ ხმაზე ქვეყნებს გასძახე,
როგორ იხარეს ჩვენმა ერებმა,
შენ გაჰყიჟინე, ვაჟო, ამ ხმაზე
შენი სამშობლოს ბედნიერება,

სთქვი — საყვარელი შენი მიდამო
როგორ წუნდა და მტარვალს მონობდა,
სთქვი — რა ვიღონეთ, რომ სამუდამოდ
შენ და შენს ტოლებს ეს ხმა გქონოდათ.

გასწი, ატარე და თუ ვარგოდე
ჰანგად შეკარ და ხალხიც იამებს
და არჩევნებში მიც მარტოდენ
ქვეყნის საყვარელ ადამიანებს.

და ჩავიბარე ხმა სახსოვარი
ჩემთვის სიმღერა, მტრისთვის ეზარი.
ოგი მთა-ბარად სჩქარს და ხმოიანებს,
ის არჩევნებში ბელადს არი.

ბედნიერება სხვა რომ სად არი
სრულხმოვანი და ათას ფერადი;
ამავ ოლქის ვარ მეც ბანადარი
სადაც კენჭს იყრის დიდი ბელადი.

მისი ოლქია — მდიდრად გაშლილი
ბაზები, ჩმელეთი, ზღვაც და პოეტიც.
მისი ოლქია — ხალხთა კავშირი
ჩვენი ერების და საბჭოეთი.

ავირჩიოთ უზენაესი საბჭოს დეპუტატებად ჩვენი სოციალისტური სამშობლოს საუკეთესო შვილები, პარტიულები და უპარტიოები, რომლებმაც თავიანთი თავდადებული მუშაობით და ერთგულებით ლენინ-სტალინის პარტიისადმი დაიმსახურეს მშრომელი ხალხის ნდობა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სტალინის სურათი თავისუფლების მოედანთან

დავით გაჩეჩილაძე

არხეინ ნიავი დრო შების ანძებს,
ვარდის ფერია ჩემს ფანჯარაში.
ეხიდავ — მშობელი ურო თბილისის თავზე,
დადგა ბელადი რუხი ფარაჯით.

ეხიდავ და მიყვარს თოვლის ფანტელიც,
როცა ეხება ფარაჯის კალთებს...
ის ჩვენი ქვეყნის არის ნათელი,
და ჩაუქრობელ იმედით გვანთებს.

ის არის თვალი—გზების მნახველი.
დაჯილდოებული სიბერძნის ხატება,
ხალხის იმედი, ხალხის სახელი
და სიხარულის გამოცხადება.

ის ყველგან არის, ყველგან მოვიდა...
გზაში დროშები მოაქეს მორბედებს,
და სპეჩოეთის ალეონიდან
მოდის დეკემბრის დღეც მეთორმეტე.

მოდის... სტრიქონი ელვებლად ანთია,
ბრწყინავს, ქანაობს ჩემს ფანჯარაში:
— შეხედეთ. ჩვენი დეპუტატია,
თავზე რომ გვადგას რუხი ფარაჯით.

რომ დაგვიწერა ქარტია ვრცელი,
თავისუფლებით ხალხებს განაგებს;
მან ეს ეპოქა ეფაკიერო ხელით
აზიდა, აგებს სოფლებს, ქალაქებს.

მან მოიტანა ქვეყნად ნათელი,
ის ჩაუქრობელ სანთლებს ანთებს,
და როგორ გვიყვარს თოვლის ფანტელიც,
როცა ეხება ბელადის კალთებს.

დღეს ვეფარ ნახოთ წარსულის ჩეროც,
რომ აიკვამლა ოცი წლის უკან...
ოცი წელია, სამშობლოვ ჩემო,
რაც ოქტომბერის მზემ დადაშუქა.

ხალხის გმირობით აღსდგა, ფერადობს
გაბრწყინვებული შენი მთაბარი;
შენ დასახლეს, დიდო ბელადო,
ხალხი მარადის მიესადარი.

შენ დაფრქვევ სიბრძნის სინათლე,
შენ საბჭოეთის ეს ხარ მზიანი,
დაამინებრი ქვეყნად სიმართლე,
შენი ბრძოლების თანაზიარი.

შენ სიყვარულით გადვიხსენ გული,
ჩვენც სიყვარულით ხმას გაძლევთ მნათობს...
დე ჩვენი მზარე, განდიდებული,
სახელგანთქმულმა ბელადმა მართოს.

დღეს სამშობლოში არვინ დაზარდეს,
დაფეს დაჭკარით, სიმღერად ვიქცეთ...
დიად სტალინს გმირეს ნაზარდებს,
გულით გამბარი ჩვენი ხმა მივეცეთ.

დაფეს დაჭკარით... დღეს ღონი გვმართებს...
ხედავთ? ლაყვარდეც ოქროსფერია...
ჩვენი ხმა მივეცეთ სტალინელ ქართველს,
ჩვენს მოამაგეს, ვაჟკაცს ბერიას!

ყოთთან მოვსულვართ ფუმინდეს გრძნობით,
ხმა არის ფიქრის გამომსახველი,
ძმებო, აგირჩევთ და მოგენდობით,
ვინც მოიხეჩეთ გმირის სახელი.

ამღერდა ხალხი, მოდის, ადიდა,
გზაში დროშები მოაქეთ მორბედებს,
და საბჭოეთის განთიადიდან
ბრწყინავს დეკემბრის დღე მეთორმეტე.

არხეინ ნიავი დროშების ანძებს,
ვარდის ფერია ჩემს ფანჯარაში,
და მშობლიური ქალაქის თავზე,
მოჩანს ბელადი რუხი ფარაჯით.

მწერალი და მოქალაქე

სერგო კლდიაშვილი

საქართველოს მოწინავე ინტელიგენციის ისტორია სავსეა ბრძოლითა და თავგანწირვით. ამ მოწინავე ადამიანებს უხდებოდათ ყოველგვარი ძნელი და შავი სამუშაოს შესრულება, რომ გადაეჩინათ ხალხი გადგგვარებისაგან, ყოველივე იმისათვის, რაც დღეს უბრალო საქმედ მოგვაჩნია, ჯერ კიდევ ამ ოციოდე წლის წინათ საჭირო იყო ბრძოლა. ქართული წიგნის გამოცემა, ჩვეულებრივი საღამოს ან წარმოდგენის გამართვაც კი აღინიშნებოდა როგორც დიდი მიღწევა და მონაპოვარი. დღეს კი ჩვენ საბჭოთა ხელისუფლების დროს უკვე გვაქვს შობლიური უნივერსიტეტი, აკადემია, თეატრი, რამდენიმე გაზეთი! დღეს ხალხი — პარტიისა და ხელისუფლების მეთაურობით თვით სუქდავს თავის აწმყოსა და მომავალს. ოციოდე წლის წინად? მთელი გულით უნდა ჰყვარებოდა ხალხი, ერთხელდასამუდამოდ ხელი უნდა აეღო პირად ბედნიერებაზე იმას, ვინც მოწოდებული იყო ემსახურნა ხალხისა და სამშობლოს კეთილდღეობისთვის.

ამ მებრძოლთა რიცხვს შალვა დადიანიც ეკუთვნის.

მისი ცხოვრება საყურადღებოა. მისი ცხოვრება ეკლით იყო მოფენილი. მაგრამ ახლა, როცა ის გაიკაფა, განვლილი გზა ჩვენს თვალში ფეერიულ სანახაობად მოსჩანს. თეთრი თმით დამშვენებულ ამ ლამაზ ადამიანს მოგალითის მეკეცი წარსული აქვს. მისი ბედნიერება კიდევ ის არის, რომ ორმოცი წლის მოღვაწეობის შემდეგ ის არა თუ მოიღალა, პირიქით, როგორც არასოდეს ნაყოფიერი გახდა. ისეთი ადამიანები, როგორიცაა შალვა დადიანი, ასე ადვილად არ ხუდებინან.

დარწმუნებული ვარ, შალვა დადიანი კმაყოფილებას გრძნობს, როცა განვლილ ცხოვრებას გადახედავს.

უზრუნველი და ბედნიერი არ ჰქონია ის. პირიქით, წარსულიდან მოგონდება, ალბათ, მხოლოდ ბრძოლა ბრიალ დაბრკოლებასთან და გაჭირვებასთან. მაგრამ დადიანს კმაყოფილება და ბედნიერება ის არის, რომ ყოველი დღე მან გაატარა აზრი ანაც, სამშობლოსადმი სიყვარულით მუდამ ფეთქავდა მისი გული, და წმინდად მოატარა ის დღემდე.

შალვა დადიანის მამას, ცნობილ სწავლულს, მწერალს და საზოგადო მოღვაწეს ნიკო დადიანს, რასაკვირველია, საშუალება ჰქონდა ერთადერთი ვაჟი სასწავლებელში მიეგზავნინა. მაგრამ ის მაინც არ მოიქცა ასე. ნიკო დადიანს სწამდა, რომ სკოლა, რომელსაც თვითმპყრობელობა პატრონობდა, გონებრივად და ზნეობრივად დაუმახინჯებდა შვილს. მან შეგნებულად აარიდა შვილი იმ სკოლას; და თვით იკისრა მისი აღზრდა. იქნებ გაზვიადებული გეჩვენოთ ამ სწავლული კაცის ასეთი ახირებული შიში, მაგრამ ვინ იტყვის, რომ ამის საფუძველი არ ჰქონდა? ერთი კი ცხადია, მან ჩაუნერგა და შეუნარჩუნა თავის აღზრდილს მაღალი რწმენა და სულიერი სიწმინდე და ასეთი გაუშვა ცხოვრების გზაზე.

მაგრამ ერთი რამ ვერ განსაზღვრა მოხუცმა სწავლულმა, ერთ რამეში არ გაუმართლდა იმედი: შვილს ამზადებდა ის ვიწრო მეცნიერულ, კაბინეტურ მუშაობისათვის, შვილი კი, დავაკვაკცდა თუ არა გაიქცა კაბინეტ,ან და ხარბად დაეწაფა ცოცხალ ცხოვრებას, მის ყოველდღიურობას.

წინააღმდეგ თავისი წარმოშობისა (ვან თავის წრეს ჯერ კიდევ მაშინ გაეწია სილა და უწოდა „გუშინდელნი“, როცა ის მდგომარეობის ბატონ-პატრონობას იჩემებდა), წინააღმდეგ ბრწყინვალე საზოგადოებისა, ის ახალგაზრდა კაცი ცხოვრების შუაგულში შეიჭრა და ხალხში დატრიალდა.

ამ დღიდან მან იცის მხოლოდ ერთი ბედნიერება —ხალხს ემსახუროს. რეაქციის ყველაზე უფრო შავბნელ წლებში შალვა დადიანმა დასწერა პიესა „როს ნდიმობდნენ“, სადაც გაბედულად დასვა სოციალური ურთიერთობის საკითხი —ბრძოლა კაპიტალსა და შრომას შორის.

ის თვით თამაშობდა ამ პიესაში და თამამად წარმოთქვამდა მამხილებელ სიტყვებს მშრომელების დამძორავებელთა წინააღმდეგ. ეს პიესა დადიანის მიერ შედგენილი მოგზაური დასს თან დაჰქონდა საქართველოს ყველა კუთხეში და საქართველოს საზღვრებს გადალმაც. ადვილად წარმოსადგენია, თუ რა გამაძხმაურებას პოებდა ის მშრომელთა შორის.

შალვა დადიანი, როგორც მწერალი, ჯერ კიდევ შესაფერისად შეფასებული არ არის ჩვენი კრიტიკის მიერ. პირიქით, აწ განსვენებული „რაპპი“ არა თუ ჩრდილქვეშ აყენებდა, მწერლობიდან ამოშლასაც უპირებდა ამ შესანიშნავ ოსტატს —მონუმენტალური რომანის „უბედური რუსის“, მრავალი მოთხრობის და პიესის ავტორს.

არსებობს ერთი ჰანგი, რომელსაც საქართველოში ყველგან ამობენენ. ეს დიდი ხანია მეერიად მეოცნებე გოგონებიც, სიცოცხლითა და ბრძოლის უნარით სავსე ჭაბუკებიც. ამ ჰანგის სიტყვები მზნეა. ის უმღერის სიცოცხლეს, სამშობლოს სიყვარულს.

ოდესღაც მას ნიღაბი ჰქონდა აფარებული, ისევე, როგორც აკაკის „სულიკოს“. მაგრამ იქ, სადაც ხალხის ცოცხალი გულის ფეთქა იყო, გრძნობდნენ მის ფარულ ძალას და გამოხმაურებას პოებდნენ:

„მხოლოდ შენ ერთს, რაც რომ ჩემთვის მოუცია მაღლიდან ღმერთს“...

ეს სიმღერა ძველია. ათიოული წლები გაისმის ის ჩვენში, მაგრამ იშვიათად თუ ვინმემ იცის, რომ მისი ავტორია რომანოსტატ და დრამატურგი შალვა დადიანი.

ამის მეტი ლეჭში დადიანს არც დაუწერია. მაგრამ ამ ერთისაც მღერის ხალხი და თავის გულისთქმას აქსოვებს შიგ. ეს ლეჭში შალვა დადიანს შეუძლია ეპიგრაფად წაუმძღვაროს თავისი ცხოვრების აღწერას, თუ კი ოდესმე დასწერა.

მართალია, რაც ბუნებამ მისცა ამ კაცს, მან მხოლოდ ერთ რამეს ამსახურა: სამშობლოს მომავალს, მის კეთილდღეობას.

განვლილი ცხოვრებისათვის, წარსული და დღევანდელი მეშობისათვის უფრო უკეთეს ჯილდოს, ვიდრე ის, რომ ხალხმა ნდობა გამოუცხადა და საბჭოთა კავშირის უზენაეს საბჭოს წევრად დაასახელა, მე მგონია, შალვა დადიანი ვერც წარმოიდგენდა.

ამით ღირსება გვემატება ჩვენც, მის კოლეგებს მწერლობაში. ეს გვაალებს, ჩვენც მეტი პატიოსნებით ვემსახუროთ ხალხს და მისი მედროშის, მისი იმედის, საყვარელი ბელადის დიდი სტალინის საჭმეს.

აჩრჩევნებისკენ

ვალერიან გაფრინდაშვილი

დიდ მიღწევების მრავალ ტევნებით
დამშვენდა ჩვენი ცხოვრების ბაღი.
ამოდის, ბრწყინავს მზე არჩევნების
ისმის მშრომელთა სიმღერა ლღი.

ხალხი წინ მიდის—მთლად აგზნებული
ამ ოკეანის ვარ ერთი ტალღა,
ხელჩაკიდული ჩვენი კრებული
არჩევნებისკენ მიილტვის მაღლა.

ერთბაშად მივჭრით მკერდგაშლილები,
რომ მივესალმოთ სანატრელ ბელადს,
ხალხის ერთგული, მტკიცე შვილები
რომ ავირჩიოთ ქვეყნის მზრუნველად.

დიდი კავშირი ერთხმად გუგუნებს,
და ჩვენი ხმების მძლე სიმფონია,
რომელიც ფარავს ამ საუკუნეს,
მთელ მსოფლიოში გასაგონია.

არ შეჩერდება ეს ხმა ძლიერი,
გადასჭრის საზღვრებს თვისი ფრთებით,
იგი — უსაზღვრო და ბედნიერი
შორ მებრძოლთათვის იალებს შვებით.

ეს თეთრ ლრუბლებით გადაისერა,
როგორც ვარდების მრავალ კონებით.
ეს არჩევნები არის სიმღერა
გამარჯვებული მილიონების.

გრძნობათა ღელვა და აზვირთება,
ჩვენი გულისთქმა—საყიარელ ბელადს.
არჩევნების მზე წითლად ინთება
და აღტაცებით დაგვნათის ყველას.

აბრეშუმის მქსოველ ქალს

ეთერ მაზანაშვილს

სანდრო ეული

ვნაზე ქალი, პირმეინარი,
ხალგაზრდა ქალო,
მას სახეზე ეფრქვევოდა
ცეცხლის ნაპერწკალი, —
მის თვალებში ეკითხულობდი
შავ წარსულის ამბებს, —
როცა ბოღმა აწვა მის გულს,—
გულს დღეს რომ იამებს, —
უტრირა ცხარე ცრემლით,
როცა იყო მწყემსი,
როცა მთელი დღე დილიდან
არ ეგემა ხემსი.
მაგრამ მწყემსი ქალის გული
იმედს არ კარგავდა,
ოცნებობდა და მომავლის
ყოფის ჰანგებს თხზავდა.
ერთხელ მამამ უთხრა: „სოფლად
შენი ყოფნა ,ამარ“.
დედამ რომ ეს გაიგონა
ცრემლი გადმოღვარა.
დარიგება მისცა ეთერს,
თავის ქალს, პატარას, —
ეთერი კი ამბავება
ძლიერ გაახარა. —
იმ დღიდან მან სწავლასა და
შრომას მიჰყო ხელი
იმ დღიდან მან მოიპოვა
ქება და სახელი. —
აბრეშუმის მქსოველთ შორის
მოწინავე ქალი,
ხალხის ნდობით აღჭურვილი
გახდა ქვეყნის თვალი.
ჩვენი ოლქის არჩეული
დეპუტატი ხალხის.
წითელ დროშას მტრის წინაშე
არასოროს არ დახრის. —
დიდ ბელადს წინ წარუდგება
მოახსენებს ასე:
—დღეს შენით ფეთქს ხალხის გული
ნეტარებით სავსე —

ანდრო წიკლაური

სოლომონ თავაძე

დაბრილი მებრძოლებით სავსე სანტიტოური მატარებელი ბალაჯარაში ჩარჩა.

გაიგეს ეს ტყვედ ჩავარდნილმა უმწეო ადამიანებმა და ვაგონში ჰაერი შეიხუთა, უსაშველოდ დამძიმდა.

ხილული ქვანირება, ლაღი და ცხოველმყოფელი, თითქა არარაობამ მთანთქა. დარჩა ეხლოდ ყრუ ტკივილი და საშინელი მოლოდინი: ენით გამოუთქმელი წამება და ვაჟკაცისათვის აუტანელი დაცვირება გამხეცებული მტრების ბანაკში...

ეს იყო 1918 წელს, როდესაც ბაქოს პროლეტარიატი შეუდგებელ ბრძოლას აწარმოებდა მუსავატელებთან, იმპერიალისტების სისხლიან ბანდებთან.

ვაგონში ერთმა ახალგაზრდა მებრძოლმა აბრახებში ჩაყრილი ბავშვივით ძლივს წამოსწია თავი და უნებლიეად კვნესა აღმოხდა.

— ესსუ! — ესსტაკად წამოიძახა მის გვერდით მწოლმა, და ერთხანს ტკლავ მძიმე დუმილი გამეფდა.

— რას მაჩუმებ? — ვერ აიტანა დუმილი ახალგაზრდამ. — სთქვით, ამხანაგებო, რამე! ნუ თუ არაგითარი სამეული არაა?..

— მოვლენ აგერ და გაიგებ!..

მკაცრი იყო ეს პასუხი, ხმაც მკაცრი იყო, თან სიმამაცისა და სიამაყის ელვიც იყო შიგ ჩაქსოვილი: „ვებრძოლს უსასოო გოდება არ შეპფერის, თუ სიკვდილი აუცილებელია, გმირულად დავიხოცებით... ისე კი, ვინ იცის, ეგებოს ამხანაგებმა აქაც მოგვაწვდინონ ხელი“. — ოდეესაღაც მეტუველებდა თითქოს ეს მკაცრი ხმა, მძიმედ დაჭიდი მუშის ხმა, მისი ამთებული თვალები, უტეხი ნებისყოფის ცეცხლით მოკიაფე.

ბრძელ ვაგონში ჩამწყრეებულ საკაცეებზე გარინდებულნი დაჯარილებმე მყისვე იგრძნეს იმ მკაცარ სიტყვებში ჩაშალული ვაჟკაცური სიმტკიცე და ამხანაგს თანგარძნობით მიაპყრეს თვალები.

ახალგაზრდა მებრძოლსაც მხნეობა შეპატა ამ მკაცრმა ხმამ, მხოლოდ მთლიანნად კი ვერ მოაშორა ,ეთოს შემოწოლილი მწეადე ტკივილი. ინანდან ზოლი მისი არსება, სიცოცხლეს მოწყურებული სხეული, მკურნალობასა და ადამიანურ მოვლას მოითხოვდა.

აქ კი ირგვლივ მტრის ბანაკია. საცაა მართალა მოვლენ და დაიწყება ვაჟკაცისათვის აუტანელი დამცირება და წამება...

✠

სწორედ იმ დროს ბაქოში ამხ. სტეფანე შაუმიანმა ვინენის თვალით შეარჩია ყველაზე უფრო მამაცი მეამანქანე, თავისთან მიიხმო და დაიაკლა, რათა სანეტარული მატარებელი, დაჭრილი მებრძოლებით სავსე, ქტრე ბისათვის ხელიდან გამოეგლიჯა.

ტანმაღალია ეს მეამანქანე, მხრგანიერი. შავგვრემანია და თმაც გიმერივით შავი აქვს. თიანელია და გული და თვალიც ისეთივე ფხიზელი და ვამეჩიანი აქვს, როგორიც იმ არწივს, რომელიც თიანეთის მთებზე გადაეჭიოლებს ხოლმე.

კარგად იცის, რომ ამ დავალების შესრულება ერთთან ძნელია, მაგრამ ის მაინც უყოყმანოდ აკიდა ორთქლმავალზე, ბმეიდან შეათვალიერა მექანეზეები, დაწკურული თვალებთ ბანდელ სიბნელეში ვაწოლილ ლიანდაგს და გზას გაუდგა.

ირბეთან თუ შეაჩნიეს და მომაწვნენ ორთქლმავალივით ვერ შეიპარა სადგურში, მაშინ ტყვედ ჩავარდნილ ასეულ მებრძოლს და თითონ მასაც აუცილებელი სიკვდილი მოელის, კარგად იცის ეს თიანელმა ვაჟკაცმა და სადაც, ბონენის ერთ ეკონომიურში, თავისთავად გაფილებს ბავშვობადანვე შესისხლხორცებული ფრაზა:

„სჯობს სიცოცხლეს ნაძრახსა“...

ამიტომაა, ორთქლმავალი რომ ასეთი გულდამშვიდებით მიჰყავს. ითქმა ჩვეულებრივ რეისს აკეთებდეს...

აი უკვე ბასიკლად ისრებს... დინჯად. ეუჩქარებლად ბაქოს ორთქლმავალი სანიტარიულ მატარებელს...

სადგურში და მის ახლოსმახლო სთარავდ შეშეერეული ჯარისკაცები ბრეგაან. ხანგამშვებით ბრეშეყვანილ სამოსში გავოწყობილი ოფიცრები ბედიდურად ჩაივლიან, ეერცხლეთვთ გაპრიალებულ დეზებს მიარწყეტნებენ.

სტეფანე შაუმიანის მიერ შერჩეულმა მემანქანემ ფრთხილად, უხმაოურად დასძრა მატარებელი, დასძრა და მთელი თავისი ოსტატობით უმატა სისწრაფეს...

ბოლს მოვიდნენ დამპყრობელნი, ასტეხეს ირეული ყიჟინა და სროლა, მაგრამ ოკეი გვიან იყო: თანეეთელი ვაჟკაცი ზღაპრული რაშივით მიაქროლებდა ბაქოსაკენ დაჭრილ ამხანაგებით სავსე მატარებელს...

ახალგაზრდა მებრძოლი არც ისე ძმიმედ იყო დაჭრილი, რომ, უსაზღვრო სიხარულით აღტაცებული, ეს ბრძოლა ბრძოლა ეყო ამ ბიჭისათვის ბელადად ბრძოლა. ბაქოს ბოლშევიკებს

ეთერ მაზანაშვილი

დევნა შენგელაია

ალაყაფის კარებიდან ასფალტის სწორი გზა აბრეშუმის საქსოვ ქარხნის კორპუსისაკენ მიემართება. გზის მხარმარცხნივ გამართულია მყუდრო და ერთი ლამაზი ბაღი, შუა ბაღში დადგმული თეთრი ქვის ობელისკი ისარივით შეეჭიალა ცაში და თვალს საამოდ ეალერსება. აქედან ხელის გულივით მოსწრას კარგა დიდი ნაწილი თბილისისა, ასფალტი, ტროლეიბუსი, ტრამვაი, ახალ ქუჩებზე ლავლავებს ქვალი ზ.ჰეპოდან მოვარდნილ ელექტრონსინათლისა.

წყალდიდობის დროს გიგი და ვრცელი ვერის წყალი ბეტონში გათანგული და ზედ გრანიტის ხიდია გადაჭეული გუშაგად ჩამსხდარ ფრთაგაშვლილ ვრიფონებით ვერის ბაღეში, საიდანაც ქეიღად მოისმოდა ზარება—ორნებისა და ლოოტების ჭიკჭიკინ-ღრიანცელი, ახლა ზოოპარკია გაშლილი და ეს ადგილი ჩვენ ბედნიერი ბავშვების საყვარელ ადგილად ქცეულა. მტკვარზე გატაკრეფილა ჩილიოსკინელთა ქვის უზარმაზარი და ულამაზესი ხიდი, გაშენებულია ახალი უბანი: შესანიშნავი მოეფნთ, კინოთი, თეატრმეტსართულიანი სახლით.

ყოველივე ეს არაფრით არა ჰგავს იმ დროს, რომელიც თითქმის გუშინ ყოფილ. მაშინ ეს უბანი ქალაქის ბანაპარა კუთხედ ითვლებოდა. აქ, ამ ადგილას ამ ასი წლის წინად იმდენად სამაგალი გზა იყო, რომ მეფე ნიკოლოზ პალკინს კალასკა გადუბარეწია. მას შემდეგ, საბჭოთა ხელისუფლების დამყარებამდე, ეს ადგილი უდაბურად და უპატრონოდ იყო მიგდებული. აქ კაპიტალისტ ბოზაროვიანცის თამბაქოს ქარხანა იდგა და მისი ორი შვილი მუდამ მცველი ლეკისა და გუეერნერის თანხლებით გამოდიოდა გარეთ, ქალქით შეპყრობილი ქარხნის მუშები, დაღლილ-დაქანცულნი და მშერეტ შუაუბეალნი დღეს ოფლსან ასწორებდნენ წელგაუმართავ მუშობაში.

მაშინ აქ, მუშებთან, მოდიოდა ახალგაზრდა მასწავლებელი. ისინი ბატაკებით ისმენდნენ მის ციცხლოვან სიტყვებს, ეს სიტყვები მათ ცარიზმისა და კაპიტალიზმის წინააღმდეგ ბრძოლისაკენ მოუწოდებდნენ. ეს მასწავლებელი ჩვენი დიდი სტალინი იყო, რომელიც აქ არაოფიციალურ მუშაობას ეწეოდა და აი, ამ დიდი ბრძოლისა და მუშაობის მოსაგონარად არის ამართული ეს თეთრი ობელისკი.

ახლა აქ, აბრეშუმის საქსოვ ქარხნის პარტიულ კომიტეტში, მუშაობს ეთერ მაზანაშვილი — კანდიდატი საკავშირო საბჭოს დეპუტატობისა თბილისის კიროვის საარჩევნო ოლქიდან.

ის 28 წლის ქალია, შავგვრემანი, ჰირმოგვალი, უკან გადაყრილი შეკრეჭილი თმით, რომელიც იმდენად შავია, რომ ტელეფოსნის მილაკი ძნელად გამოირჩევა მისი თმის შავფონზე.

პარტკომში მუშები ერთი მეორეზე შემოდიან, აი მის მაგიდასთან ჯდება ახალგაზრდა მუშა ქალი, ნამტირალევი თვალებით, ის დიდად არის შეწუხებული, პირდაპირ და უბრალოდ მიმართავს თავის ეთერს:

— ეთერ, მე შენთანა ვარ!

და ზეხარად უამბობს რაღაც ძალზე პირადულს. ლაპარაკობს, ხან ზმაღ არის იტირის, ხან მის სახეზე იელვებს ოდნავ შესამჩნევი ღიმილის ჩირი, ხან კი რისხვით მოითხრობს თავის გულის ტკივილს.

ეთერ ყურადღებით უსმენს, ზუნარად აძლევს პასუხს და ლაპარაკობს დინჯად, უფრო კი მკაცრი კლოთი, მერე ამშვიდებს და, ბოლოს რაღაცას ეუბნება ხუმრობით, გაეხუმრება ისე მოსწრებულად, რომ ორივეს თავდავიწყებით გაეცინება. მუშა ქალი ადგება, კმაყოფილებით გადახედავს თავის ეთერს და საამქროსაკენ მხიარულად თვალით ეხლა მედგებულად გაეშურება.

დირექტორი, დაწინაურებული ოსტატი, დარაჯი,—ყველა შემოდის აქ. ამ ოთახში, რომ მოელაპარაკოს პარტიული კომიტეტის მდივანს თავის გადაუდებელ საქმეებზე, მოდიან სათათბიროდ, მოდიან რჩევისათვის და საჩივრებით.

აი ვარდისფერ ბამბაზიის კაბაში გამოწყობილი ახალგაზრდა გოგონაც შემოვიდა. ეს ნინო აგაშენაშვილია დღეშეთის რაიონიდან ჩამოსული ელეჭის ქალი. ახლა ქარხნის მუშაა, მუშფაკის მსმენელი და დამწყები პოეტი.

პარტკომის მდივანი ამაყად მაცნობს:

— ამან ერთი ლეჭსი დასწერა ესპანელებზე, როცა ისინი ჩვენთან იყვნენ სტუმრად, იმდენად მოიწონათ, რომ თან წაიღეს. ალბათ, აქ სთარგმნიან და დაბეჭდავენ კიდეც.

პოეტი გოგონა, რომლის გულწრფელი და ანთებული სიტყვებიც ალბათ ახლა რესპუბლიკელთა არმიის მებრძოლებს აქეზებს ბრძოლაში, 19 წლისაა. ამასაც ეთერისთან აქვს საქმე, მაგრამ მის ირგვლივ შემოკრებილი ხალხი რომ დაინახა, იქვე, კუთხეში, მიჯდა და გაკვეთილის მზადება დაიწყო, იგი საღამოს მუშაკაცი სწავლობს. მისი ლექციებიც და სწავლაც ეთერის მეთვალყურეობის ქვეშ მიმდინარეობს.

ამ გოგონის განვითარებას, ისევე, როგორც სხვა მრავალი მუშის წარმატებას ეთერ მაზანაშვილი დიდის ყურადღებით ეპყრობა. მას უსაზღვროდ ახარებს ხალი ადამიანი, ეს ბედნიერება ეთერ მაზანაშვილი ადგენს, ეს ბედნიერებაა ეს, თუ პირად ცხოვრებაში. ასეთი გაფაციცებით თვალყურს ითვალთვალებს, ეს ბედნიერებაა, ეს ცხოვრებისა და თავგადასავლის მსგავსებას,

ეს თავგადასავალი ჩვეულებრივია. სოფელი, უკიდურესი სიღარიბე, მამის მოჯამაგირეობა, ოცნება ქალაქზე და, უნდა ითქვას, რომ ეს ოცნება მალე ეახდა ეთერს. ჯერ კიდევ ბავშვი, მამის უნებურად ჩამოვდა თბილისში, აქ ის მოწაფედ მოეწყო საკარხნო-საფაბრიკო სკოლაში. სადაც რამდენიმე კულტურული საქმოვი მანქანა იდგა, ამ მანქანებზე ისინი ხალიჩებს ქსოვდნენ.

— ჩვენ ოქ ერთი ნოხი მოგვსოვეთ, ზედ ლეხინის პორტრეტი იყო გამოყვანილი... ეს ნოხი ისეთი კარგი გამოვიდა, რომ გამოფენაზეც ეწაიდეს.

1924 წელს მან განცხადება შეიტანა კომკავშირში, მაგრამ როგორც ეცირე წლოვანი, არ მიიღეს.

— უუუ, რამდენი ვიტირე მაშინ!.. ეს ღამეს დარდით ირა მიძინია. შემდეგ წელს ეთერს ეს ოცნებაც აუხდა. სწავლობდა შესანიშნავად, მუშობდა კიდევ უკეთესად და მალე საყოველთაო ყურადღება დაიმსახურა.

1928 წელს ის რამდენიმე ამხანაგთან ერთად ქარხანაში შეეიდა მუშად.

მცირე ვადამზადების შემდეგ ახალ მუშებს თავთავისი დაზგები მიუჩინეს, მაგრამ ახალ არა ეკეჩარული, არამედ ნამდვილი, მექანიკური.

მაზანაშვილი ერთი პირველი კომკავშირელთაგანი იყო, რომელმაც ქარხანაში ოჯარიდი დაარსა, აირჩიეს ბიუროს წევრად და ყველაფერი ეს თავის ცოცხალ ხასიათს და ენერგიას ამჟღავნებდა.

მის მიერ შექმნილი კომკავშირელთა საამქროო აქამდეც არსებობს და იგი მუდამ მოწინავე იყო და არის ახლაც, — არასოდეს მას არ დაუცია მოწინავე საამქროს საპატიო სახელი.

1930 წელს ის პარტიაში შეეიდა და ეს სასიხარულო დღე აღნიშნა იმით, რომ პირველი გადაედგა წყვილ დაზგაზე სამუშაოდ. მას კომკავშირელთა მთელი ბრიგადა მიჰყავა.

საქართველოს ცაცში მუშაობისას ეთერს არასოდეს არ გაუწყვეტია კავშირი ქარხანასთან. 1936 წელს იგი კვლავ დაბრუნდა ქარხანას, როგორც ზონალ სტახანოვური მეთოდების ერთი პირველი შემომღებელი, ტახანოველის საპატიო დროშა მას ამაყად ეპყრა ხელთ უკანასკნელ ხანებამდე. სულ ახლო ხანს იგი ქარხანაში ოჯარიდი დაარსა, აირჩიეს ბიუროს წევრად და ყველაფერი ეს თავის ცოცხალ ხასიათს და ენერგიას ამჟღავნებდა.

მის მიერ შექმნილი კომკავშირელთა საამქროო ახლაც ბრიგადა ყოფილა ფაქტობრივ ბრიგადა ეწოდა ეს ბრიგადა ეს ეს ეს

ძველი და ახალი

როდიონ ქორქია

მაღარის შესასვლელთან ჰატარა მოედანზე ბიგეზია დაწყობილი, ბიგეზზე ფაფარიანები დასმულნარა და ლრეზის მოლოდინში შემოდგომის მაღალ მზეს ეფიცხებიან. რიგი გაზეთის ყოფილობს, რიგი ბაპრიზს ნეიტრალურ ადგილზეა შეფაფუტებული, ნოსტეკ მაღარიოლს შემოგეკიდა და ეფლასთან ეესმენს.

მოხეკილი მაღაროელები ძველი მეოთმანეებია. ყველანი. ბაღალბრიზს და დინ-ჯალ ფუვეზა ბარდასმული ფერთვა ზორსწყალულ ამბებს. ტეკიანა, დროს მოსაკლავად ვდ რიდი ლაბორატის ფელი მაღაროელნი. ის ზორიდან ეფიზნეზს და მიზანივ ზეტრდგ ამოფეკა.

ბეკე ამ ჯგუფს შეეფეთოდი. მოხეკილებენ მიეწეკი, ერთმა ბანალგაზრდა მუშამ ადგილი დამითმინა, თუმცა ადგილი იყო. ბოლოს ეკიანი ფანელი თვალებით ზეთოზეფდა, ამწარ-ფფაწონა, კრიამდენი წელია ეზეეზეს? ბაკრიმ ეერ ეიეზეფი. შავექვეს მტეკიი ისე ბალეფილდა სახის ნაოსეეზეზი, რომ ბანალეზეზ შეეძლებელი იყო, შეიძლება სამოცსა, შეიძლება ოთხმოცისაც ეყოფა.

მოხეკილმა ბგდასეედი თავის ალეტრარის და გასაკრძალა:

— შაგი ქვის ალმაჩენნა თუ მასხოლს? როგორ არა. ეი მაშინ ჰორტატეეეი ეკეზეკი ეიფეკა. შავექვის ალმაჩენა დიდი ამბავი იყო ძველი სოფლისათვის, ბორეკეფა ანც კი სეკრეფთი ფეზეეს? ეკეკეეე